

ख्रीष्टको सुसमाचार

By:
J.C. Choate

ख्रीष्टको सुसमाचार

ख्रीष्टको सुसमाचार

The Gospel of Christ

परमेश्वरको वचनका पानाहरूबाट
तेह्रवटा पाठहरू सिकाइएका छन् ।

By:
J.C. Choate

ख्रीष्टको सुसमाचार

ख्रीष्टको सुसमाचार
(The Gospel of Christ)
(In Nepali)

© सर्वाधिकार प्रकाशकमा, २०७६
पहिलो संस्करण: सन् २०१९ (२,००० प्रति)

मुद्रण:
दक्षिण ललितपुर अफसेट प्रेस
चापागाउँ, ललितपुर

अनुवाद र प्रकाशक
नेपाल बाइबल अध्ययन केन्द्र
Nepal Center for Biblical Study
पो.ब.नं. २५९९९, ललितपुर, नेपाल

परिचय

सर्वप्रथम यी पाठहरू व्यक्तिगत रूपमा र कक्षा कोठामा अध्ययन गर्न तयार गरिएको थियो । यो साम्रगीलाई सामान्य बनाउन धेरै मेहनत गरिएको छ ।

यो अध्ययन पुस्तिकाको उद्देश्य महत्वपूर्ण छ । बाइबलले सिकाउँदछ कि शुद्ध सुसमाचार एउटै छ तर धार्मिक संसारले त्यसको ठिक विपरित विभिन्न सुसमाचारहरू छन् भनी भन्दछन् । यसैकारणले परमेश्वरको वचनमा उल्लेख गरे अनुसारको सुसमाचार अध्ययन गर्नु धेरै महत्वपूर्ण छ । हामीले सत्यतालाई जान्ने मात्र होइन तर त्यसलाई गलतको विरुद्धमा रक्षा गर्नुपर्छ ।

सुसमाचारका यी सन्देशहरूलाई परमेश्वरको वचनबाट खिचिएका हुन, जुन सुसमाचारले असल सन्देशको प्रतिनिधित्व गर्छ । यो महत्वपूर्ण छ जसले ख्रीष्ट मर्नुभयो, गाडिनुभयो र बौरी उठनुभयो भनी भन्दछ । यी सुसमाचारका आज्ञाहरूलाई मानिसहरूले पालन गर्नुपर्छ । यसकारण यी कुराहरूद्वारा पापबाट छुटकारा र अनन्त जीवनको आशा प्राप्त हुन्छ । खराव सन्देश, गलत र प्रशस्तै विनाशका कुराहरू भएता पनि हामीमा मुक्ति उपलब्ध भएको छ भने कुराको निश्चयता दिन्छ ।

परमेश्वरका इच्छाहरू जान्नको निम्ति कृपया यी पाठहरू अध्ययन गर्नुहोस् । यसमा लेखिएका पाठहरू सत्य छन् कि छैनन भनी पक्का हुनको निम्ति नयाँ नियमसाग यी पाठहरूलाई तुलना गर्नुहोस् । होशियार साथ जाँच गरेर यदि तपाईंले सत्यता पाउनुभयो भने, त्यसलाई विश्वास गरेर आज्ञाकारी हुन हामी हौसला दिन्छौ । त्यसपछि तपाईंका मित्रहरूलाई तपाईं पाउनु भएको असल सन्देश सुनाउनु होस् ।

जे.सी.चोट
ख्रीष्टको मण्डली
विइनोना, मिसिसिपी
जून, १, २०००

विषयसूची

<u>पाठ</u>	<u>विषय</u>	<u>पाना नं.</u>
पाठ एक	ख्रीष्टको सुसमाचार	५
पाठ दुइ	सुसमाचारका तथ्यहरू	१०
पाठ तीन	सुसमाचारको बोलावट	१४
पाठ चार	सुसमाचारप्रति आज्ञापालन	१८
पाठ पाँच	सुसमाचार सुन्ने	२२
पाठ छ	परमेश्वरमा विश्वास गर्ने	२७
पाठ सात	पापबाट पश्चात्ताप	३२
पाठ आठ	ख्रीष्टको स्वीकार	३६
पाठ नौ	पाप क्षमाको निम्ति बप्तिस्मा	४०
पाठ दश	सुसमाचारका आशिषहरू	४४
पाठ एघार	सुसमाचार प्रचार	४९
पाठ बाह्र	अन्य सुसमाचारहरूको प्रचार	५४
पाठ तेह्र	सुसमाचारको अवरोध	५९

पाठ - एक ख्रीष्टको सुसमाचार

नयाँ नियममा हामी धेरै पल्ट ख्रीष्टको सुसमाचार पढ्छौ । अरूले पनि यसबारे कुरा गरेको हामी सुन्छौ । प्राय जसो हामी आफैले अनेक तरीकाहरूबाट सुसमाचारलाई ओल्याउँछौ । तर सुसमाचार के हो? ख्रीष्टको सुसमाचार के हो? आउनुहोस् जवाफको निम्ति धर्मशास्त्रलाई पल्टाऔ । पावल लेख्दछ, “धर्मशास्त्र भन्दछ, उहाँमाथि भरोसा राख्ने कोही लाजमा पर्नेछैन । किनकि यहूदी र अन्यजातिमा केही भेद छैन । उहाँ एउटै प्रभु सबैका प्रभु हुनुहुन्छ, र उहाँलाई पुकार्नेहरू सबैलाई आफ्नो प्रशस्त आशिष दिनुहुन्छ । किनकि प्रभुको नाउँ पुकार्ने हरेकले उद्धार पाउनेछ ।” तर जसलाई विश्वास गरेकै छैनन् उहाँलाई मानिसहरूले कसरी पुकार्ने? जसको विषयमा सुनेकै छैनन्, उहाँमाथि तिनीहरूले कसरी विश्वास गर्ने? र प्रचारकविना तिनीहरूले कसरी सुन्ने? र कसैले नपठाइकन मानिसहरूले कसरी प्रचार गर्ने? जस्तो लेखिएको छ, “सु-समाचार प्रचार गर्नेहरूका पाउ कति सुन्दर !” (रोमी १०:११-१५) । आधारभूत रूपमा, त्यसो भए “सुसमाचार” शब्दको अर्थ असल सन्देश, असल खबर, उद्धार, सत्यता, वचन, प्रतिज्ञा र आशा हो । ख्रीष्टको सु-सन्देशमा भएका कुराहरू अरू सबै खबरहरूभन्दा अलग र फरक छन् ।

यो सुसमाचार येशू ख्रीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानमा आधारित छन् । प्रेरित पावलले कोरिन्थीहरूलाई यसो लेखेका छन्, “भाइ हो, मैले तिमीहरूलाई प्रचार गरेको सुसमाचार म तिमीहरूलाई याद दिलाउन चाहन्छु, जुन सु-समाचार तिमीहरूले ग्रहण गर्नुभयो, र जसमा तिमीहरू स्थिर रहन्छौ । यस सुसमाचारद्वारा तिमीहरूको उद्धार भएको छ, यदि त्यसमा तिमीहरू अटल रहनुभयो भने, नत्रता तिमीहरूले व्यथैमा विश्वास गर्नुभयो । किनभने मैले जे पाएँ त्यसैलाई सबैभन्दा मुख्य विषयको रूपमा तिमीहरूलाई सुम्पिदिँ, अर्थात् पवित्र धर्मशास्त्र अनुसार ख्रीष्ट हाम्रा पापका निम्ति मर्नुभयो । उहाँ गाडिनुभयो, र पवित्र धर्मशास्त्र अनुसार तेस्रो दिनमा उहाँ पुनर्जीवित पारिनुभयो” (१ कोरिन्थी १५:१-४) । तर यो कसरी सुसमाचार भयो? किनभने ख्रीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानद्वारा नै कसैको उद्धार हुन्छ र अनन्त जीवनको आशा

हुन्छ । त्यही लेखकले फेरी भन्दछन्, “किनकि सुसमाचारसँग म शमाउँदिनँ । किनभने विश्वास गर्ने प्रत्येकका मुक्तिका निमित्त यो परमेश्वरको शक्ति हो, पहिले यहूदीहरूका निमित्त र अन्यजातिहरूका निमित्त पनि । किनकि सुसमाचारमा परमेश्वरबाट आउने धार्मिकता प्रकट भएको छ, त्यो धार्मिकता जो चाहिँ सम्पूर्णरूपले विश्वासद्वारा नै आउँछ । यस्तो लेखिएको छ, “धर्मीचाहिँ विश्वासद्वारा नै जिउनेछ” (रोमी १:१६,१७) ।

हाम्रो दैनिक जीवनमा हाम्रो निमित्त सुसमाचारको अर्थ के हो भनी हामी सबै जान्दछौ । जव हाम्रो जीवनमा केही आशिषहरू आउँदा हामी अत्यन्तै रमाउँदछौ र हामी त्यो कुरा सबैलाई सुनाउन चाहन्छौ । यो स्वभाविक कुरा हो । यसरी नै ख्रीष्ट भएर आउने मुक्तिको सुसमाचारमा पनि यो कुरा सही हुनुपर्छ । यदि हामीले प्रभुको आज्ञा पालन गरेका छौ, र उहाँको अनुग्रहद्वारा उद्धार भएका छ भने हामीले संसारलाई यसवारे थाहा दिने चाहना गर्नुपर्छ । यसैकारणले गर्दा ख्रीष्टले भन्नुभयो, “सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर । विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कूस १६:१५,१६) ।

धर्मशास्त्रले परमेश्वरको सुसमाचार बारेमा भन्दछ । हामी पढ्न पाउँदछौ, “म पावल, येशू ख्रीष्टको दास, प्रेरित हुनलाई बोलाइएको, र परमेश्वरको त्यस सुसमाचारको निमित्त अलग गरिएको हुँ, जुन सुसमाचार उहाँले अधिबाटै आफ्ना अगमवक्ताहरूद्वारा पवित्र धर्मशास्त्रमा प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो । यो सुसमाचार परमेश्वरका पुत्रको विषयमा हो, जसको जन्म शरीर अनुसार दाऊदको वंशबाट भएको थियो । येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु मरेकाहरूबाट पुनरुत्थान हुनुभएर पवित्रताको आत्मा अनुसार शक्तिमा परमेश्वरका पुत्र ठहरिनुभयो । उहाँका नाउँको खातिर विश्वासद्वारा आउने आज्ञापालन सबै जातिहरूका बीचमा ल्याउनलाई हामीले उहाँद्वारा अनुग्रह र प्रेरितको काम पाएका छौ । तिमीहरू पनि तिनीहरूसँग संगै येशू ख्रीष्टका हुन बोलाइएका छौ । रोममा भएका तिमीहरू सबै, परमेश्वरका प्रियहरू, जो सन्त हुनलाई बोलाइएका छौ, तिमीहरूलाई परमेश्वर हाम्रा पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट अनुग्रह र शान्ति” (रोमी १:१-७) ।

त्यही अर्थमा त्यही लेखकले परमेश्वरको अनुग्रहको सुसमाचार बारे भन्दछ, “तर म आफ्नो जीवनलाई कुनै मौलको र आफ्नो निमित्त प्रिय ठान्दिनँ । यति मात्र चाहन्छु, कि परमेश्वरका

अनुग्रहको सुसमाचारको गवाही दिनलाई मेरो दौड र प्रभु येशूबाट मिलेको मेरो सेवकाई म पूरा गर्न सकूँ” (प्रेरित २०:२४) । यो पदखण्डले एकता देखाउँछ, जुन परमेश्वर र ख्रीष्टविच अस्तित्वमा छ । उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ जसले संसारलाई सुसमाचार दिन ख्रीष्ट पठाउनुभयो । यो अर्थमा यसलाई परमेश्वरको सुसमाचार वा ख्रीष्टको सुसमाचार भनिन्छ ।

हामी महिमित सुसमाचार पढ्न पाउँछौ । सुन्नुहोस्: “यो मलाई सुम्पिएका परम धन्य परमेश्वरको महिमित सुसमाचार अनुसार छ” (१ तिमोथी १:११) । “फेरी हाम्रो सुसमाचार घुम्तोले ढाकिएको भए तापति यो नष्ट हुनेहरूका निम्ति मात्र घुम्तोले ढाकिएको छ । तिनीहरूका विषयमा भनौ भने ख्रीष्ट, जो परमेश्वरको रूप हुनुहुन्छ, उहाँको महिमाको सुसमाचार तिनीहरूले नदेख्नु भनेर यस संसारको देवले अविश्वासीहरूको समझलाई अन्धो तुल्याइदिएको छ” (२ कोरिन्थी ४:३,४) । सुसमाचार महिमित हुनुपर्छ भनेको छ, जसको अर्थ स्वर्गीय अनन्त लाग्छ । किनभने यो परमेश्वर र ख्रीष्टबाट आएको हो ।

मत्ती, मर्कूस, लूका र यूहन्नामा धेरै पल्ट राज्यको सुसमाचार प्रयोग गरेका छन् । “येशू समस्त शहरहरू र गाउँहरूतिर तिनीहरूका सभाघरहरूमा शिक्षा दिँदै, राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्दै र हरेक किसिमका रोग र दुर्बलताहरू निको पार्दै हिडनुभयो” (मत्ती ९:३५) । “अव यूहन्ना पक्काउमा परेपछि परमेश्वरको सुसमाचार प्रचार गर्दै येशू गालीलमा आउनुभयो । उहाँले भन्नुभयो, ‘समय पुरा भएको छ, र परमेश्वरको राज्य नजिक आइपुगेको छ । पश्चात्ताप गर, र सुसमाचारमा विश्वास गर” (मर्कूस १:१४,१५) । यो समयको अर्वाधमा ख्रीष्ट र अरूहरूले आउन लागेको राज्यको सुसमाचार प्रचार गरे । अर्को शब्दमा यो अभै स्थापना भएको छैन, तर छिट्टै हुँदैछ । प्रभुको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानमा आधारित भएर सुसमाचार तथ्य रूपमा प्रचार गरे । जसले सुसमाचारको आज्ञापालन गरे तिनीहरूको उद्धार भयो र प्रभुको मण्डली वा राज्यमा थपिए (प्रेरित २ अध्याय) ।

त्यसपछि हामी मुक्तिको सुसमाचार पढ्न पाउँछौ । एफिसीका ख्रीष्टियानहरूसँग बोल्दै पावल भन्दछन, “तिमीहरू, जसले सत्यको वचन अर्थात आफ्नो मुक्तिको सुसमाचार सुन्यौ, र उहाँमा विश्वास गर्नु, उहाँमा नै तिमीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएका पवित्र आत्माको छाप लगाइएको थियो” (एफिसी १:१३) । यो सुसमाचार हो जसले मुक्ति

ल्याउंदछ । कहिलेकाहिं हामी मुक्तिको योजनाको सुसमाचारबारे बोल्दछौं, जसमा प्रभुको योजना वा मानिसलाई बचाउने कुरा व्याख्या गरेको हुन्छ ।

त्यसपछि हामीसंग शान्तिको सुसमाचार छन् । रोमी १०:१५ मा फर्केर जाँदा लेखक भन्दछ, “शान्तिका सुसमाचार प्रचार गर्नेहरूका पाउ कति सुन्दर छन् जसले शुभ समाचार ल्याउँछन् ।” एफिसी ६:१४-१६ ले भन्दछ, “यसकारण आफ्ना कम्मर सत्यले कसेर, धार्मिकताको छाती-पाता लाएर खडा होओ । र खुट्टामा मिलापको सुसमाचारको जुता लाएर तयार होओ । साथै विश्वासको ढाल उठाओ, जसबाट तिमीहरू दृष्टका सबै अग्निबाण निभाउन सक्ने छौं ।” सुसमाचारले शान्ति ल्याउँदछ— मनको शान्ति, आत्माको शान्ति, हाम्रा संगीहरूसित शान्ति । ख्रीष्ट शान्तिको मानिस हुनुहुन्थ्यो र उहाँको सुसमाचारले त्यस्तो शान्ति ल्याउँदछ जुन उहाँले अनुभव गर्नुभयो— त्यो हो परमेश्वरसित शान्ति । निश्चय नै यो असल सन्देश हो ।

अन्तमा, हामीलाई आशाको सुसमाचारबारे भनेको छ । “वितेका समयमा दृष्ट काम गरेर तिमीहरू बिराना भई आफ्नो मनमा विरोधी भएका थियो । तर आफ्नो सामुन्ने तिमीहरूलाई पवित्र, निष्छोट र निर्दोष प्रस्तुत गर्न ख्रीष्टका मासुको शरीरमा उहाँको मृत्युद्वारा तिमीहरूलाई उहाँले अब मिलापमा ल्याउनुभएको छ— यदि तिमीहरू आफ्ना विश्वासमा अचल र स्थिर भइरह्यौ र तिमीहरूले सुनेका सुसमाचारको आशाबाट हटेनौ भने । यहि नै त्यो सुसमाचार हो, जो स्वर्गमुनि हरेक प्राणीलाई प्रचार गरिएको छ, जसको म पावल, धर्म-सेवक भएँ ” (कलस्सी १:२१-२३) । सुसमाचार पालना गर्दाको परिणाममा जीवन र अनन्त जीवनको आशा हुन्छ । यहि कुरा लेखकले यहाँ भनिरहेको छ ।

पावलले समय-समयमा “भैरो सुसमाचार” वा “हाम्रा सुसमाचार” भनेको छ । यसो भनेर उनले के अर्थ लगाउँदछन्? उनले सामान्य त सुसमाचारलाई संकेत गर्दछन् जुन उनी र अरूले प्राप्त गरे, जुन सुसमाचार अरूलाई प्रचार गर्न प्रभुले तिनीहरूलाई दिनुभएको थियो । यसको सम्मानमा उनी भन्दछन्, “किनभने हाम्रो सुसमाचार तिमीहरूकहाँ वचनमा मात्र आएन, तर शक्ति र पवित्र आत्मामा, अनि सम्पूर्ण निश्चयतासाथ आएको हो । तिमीहरूका माझमा छँदा तिमीहरूकै खातिर हामी कस्ता किसिमका मानिस थियौ तिमीहरू जान्दछौं” (१ थेसलोनिकी १:५) । यहाँ रोमी १:१-६ मा यो देखाएको

ख्रीष्टको सुसमाचार

छ कि सुसमाचार शक्तिशाली छ, यसमा विश्वास गर्ने र आज्ञापालन गर्नेको उद्धार हुन्छ ।

धर्मशास्त्रका वचनहरूमा भएका सुसमाचार यिनै हुन् । यो सामान्य छ तरै पनि शक्तिशाली छन् । यो युगानुयुग ख्रीष्टको समयमा जस्तै आधुनिक वर्तमान समयमा पनि त्यस्तै छन् । यसले बचाउँछन्, यसले आशा दिन्छ । सुसमाचार एउटै छ र यो सबैलाई प्रचार गर्नुपर्छ । यसमा ख्रीष्ट र परमेश्वरको महिमा छ । यसले आशिष, चुनौति र जिम्मेवारी ल्याउँछन् । यो एकजना लगायत सबैको निम्ति हो । यो साँच्चै नै असल सन्देश हो ।

-०-

पाठ - दुई सुसमाचारका तथ्यहरू

धर्मशास्त्रले स्पष्टसंग सिकाउँछ कि येशू ख्रीष्ट मर्नुभयो, गाडिनुभयो र त्यसपछि चिहानबाट बौरी उठनुभयो । येशूको कथामा यी घटनाहरूलाई सुसमाचारका तथ्यहरू भनिन्छ । पावलले आफ्ना लेखमा उनका कोरिन्थी दाजुभाइहरूलाई उनीहरूको मुक्तिमा यी तथ्यहरू सम्बन्धित छन् भन्ने कुराहरू उल्लेख गरेका छन्: “भाइ हो, मैले तिमीहरूलाई प्रचार गरेको सुसमाचार म तिमीहरूलाई याद दिलाउन चाहन्छु, जुन सुसमाचार तिमीहरूले ग्रहण गर्नुभयो, र जसमा तिमीहरू स्थिर रहन्छौ । यस सुसमाचारद्वारा तिमीहरूको उद्धार भएको छ, यदि त्यसमा तिमीहरू अटल रहयो भने, नत्रता तिमीहरूले व्यर्थमा विश्वास गर्नुभयो । किनभने मैले जे पाँए त्यसैलाई सबैभन्दा मुख्य बिषयको रूपमा तिमीहरूलाई सुम्पिदिँएँ, अर्थात् पवित्र धर्मशास्त्र अनुसार ख्रीष्ट हाम्रा पापको निम्ति मर्नुभयो । उहाँ गाडिनुभयो र पवित्र धर्मशास्त्र अनुसार तेस्रो दिनमा उहाँ पुनर्जीवित पार्नुभयो” (१ कोरिन्थी १५:१-४) । अर्को शब्दमा, ख्रीष्टको सुसमाचार यी सत्यतामा अडिएको छ । ख्रीष्ट नमर्नु भएको भए, नगाडिनु भएको भए, र चिहानबाट बौरी नउठनु भएको भए, सुसमाचार हुँदैनथ्यो र उद्धार पनि असम्भव थियो । तर उहाँ मर्नुभयो, गाडिनुभयो र बौरी उठनुभयो । यो सुसमाचारको जग हामीसंग छ र यसकारण यसले संसारलाई परिवर्तन गर्नुभयो ।

सुसमाचारका तथ्यहरूले हाम्रो निम्ति के भन्दछन्, सो बुझ्नको निम्ति अब हामी सुसमाचारका ती तथ्यहरूलाई एउटा-एउटा विचार गर्न चाहन्छौ:

(१) ख्रीष्टको मृत्यु ।

ख्रीष्ट मर्नुभएको कुरा बाइबलले बारम्बार भन्दछन् । परमेश्वरको वचनलाई सुनौ: “तिमीहरूमा यस्तो मन होस्, जो ख्रीष्ट येशूमा पनि थियो । परमेश्वरको स्वरूपमा भएर पनि उहाँले परमेश्वरको बराबरी हुने कुरालाई एउटा पक्रिाख्ने वस्तुजस्तो ठान्नुभएन् । तर आफैलाई रित्याईकन् कमाराको रूप धारण गरेर, तथा मनुष्य भएर जन्मनुभयो । स्वरूपमा मानिस जस्तै भएर आफैलाई होच्याउनुभयो र मृत्युसम्मै, अर्थात् कुसको मृत्युसम्मै

आज्ञाकारी रहनुभयो” (फिलिप्पी २:५-८) । “तर हामी येशूलाई देख्दछौं । उहाँ अलि बेरको निम्ति स्वर्गदूतहरूभन्दा केही तल होच्याइनु भयो, मृत्युको कष्टको कारण महिमा र आदरको मुकुट उहाँलाई पहिराइयो, यस हेतुले कि परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा हरेक मानिसको निम्ति उहाँले मृत्युको स्वाद चाखून” (हिब्रू २:९) ।

ख्रीष्ट कसको निम्ति मर्नुभयो? हामीले भखरै हिब्रू २:९ मा हेरे अनुसार उहाँ सबै मानिसहरूको निम्ति मर्नुभयो । उहाँ पापीहरूको निम्ति मर्नुभयो भनी हामीलाई धर्मशास्त्रले भन्दछन् । सुन्नुहोस्: “तर परमेश्वरले हाम्रा निम्ति उहाँको प्रेम यसैमा देखाउनुहुन्छ, कि पापी छँदै ख्रीष्ट हाम्रा निम्ति मर्नुभयो” (रोमी ५:८) । तर उहाँ किन पापीहरूको निम्ति मर्नुभयो? उद्धार र आशा प्रदान गर्नको निम्ति हो । हामी पढ्छौं, “सबै मानिसले मुक्ति पाउन र तिनीहरू सत्यको ज्ञानमा आऊन् भन्ने इच्छा उहाँ गर्नुहुन्छ” (१ तिमोथी २:४) । “आफ्नो प्रतिज्ञाको बारेमा प्रभु ढिलो गर्नुहुन्न, कोही पनि नष्ट नहोस्, तर सबै जनाले पश्चात्ताप गरून भन्ने इच्छा गरेर प्रभु तिमीहरूप्रति धैर्यवान हुनुहुन्छ” (२ पत्रुस ३:९) ।

यसको अर्थ यो हुन्छ कि तपाईं र मेरो निम्ति कोही मर्नुभयो । यसबारे केही सोच्नुहोस् । हामीहरू पापी, परमेश्वरका सन्तान र त्यस्तो अनुग्रह र दया पाउन योग्य नभएता पनि ख्रीष्ट स्वर्गलाई त्यागेर यो पाप र दुःखको भूमिमा आउन इच्छुक हुनुभयो । उहाँ कूसमा मर्नुभयो ताकि हामीले मुक्ति पाएको होस् र हामीमा अनन्त जीवनको आशा होस् (रोमी ५:६,७) । कति अच्चमलागदो छ ! सोच्नुहोस्, उहाँ त्यस्तै गरी सारा संसारको निम्ति मर्नुभयो— हिजो, आज र भौतिको निम्ति पनि हो । हामी कति कृतज्ञ हुनुपर्छ र यसको परिणामले उहाँमा हाम्रो आज्ञाकारिता र विश्वस्ता हुनुपर्छ ।

(२) ख्रीष्टको गडाई ।

ख्रीष्ट कूसमा मर्नु भएपछि, अभिलेखले भन्दछ, “साँभ परेपछि अरिमाथियाका योसेफ नाउँ भएका एक जना धनी मानिस आए । तिनी स्वयम् येशूका चेला थिए । तिनले पिलातसकहाँ गएर येशूको मृत शरीर मागे, र पिलातसले सो तिनलाई दिने हुकुम गरे । योसेफले मृत शरीर लिएर सफा मलमलको कपडाले बेह्रे, र तिनले चट्टानमा खोपेर बनाएका आफ्नै चिहानमा त्यो राखे, र चिहानको मुखमा एउटा ठुलो ढुङ्गा गुडाइदिए, र तिनी गए । चिहानको सामुन्ने मरियम मगदलिनी र अर्को मरियम पनि बसिरहेका थिए” (मत्ती २७:५७-६१) ।

प्रभुको गडाईबारेको कुराहरूमा भिन्नता छैनन्, विशेष त्यो समयमा पनि थिएन । मानिसहरू प्रत्येक दिन मर्दछन् र गाडिन्छन् । यो संसार भरि सत्य छ । सृष्टिदेखि सत्य भएको छ । तर प्रभुले प्रतिज्ञा गर्नु भयो कि यदि उहाँ मर्नुभयो र गाडिनु भयो भने उहाँ फेरी बौरी उठनुहुनेछ, उहाँले घोषणा गर्नुभयो, “यस मन्दिरलाई भत्काइदेओ र म तीन दिनमा यसलाई खडा गर्नेछु” (यूहन्ना २:१९) । निश्चय नै तिनीहरूले उहाँको कुरालाई बुझ्न सके नन् । के यदि तिनीहरूले बुझेका भए उहाँलाई विश्वास गर्थे? उहाँको मृत्यु र गडाई पछि के भयो? चेलाहरू भट्का खाएको र सबैभन्दा हराएको अनुभवको अवस्थामा प्रवेश गरेको देखिन्छ । त्यसपछि के भयो? येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभए बमोजिम उहाँ बौरी उठी फेरी मानिसहरू कहाँ आउनुभयो ।

(३) ख्रीष्टको पुनरुत्थान ।

ख्रीष्ट कूसमा मरी चिहानमा रहिरहनुभएको भए संसारले उहाँलाई बिसन्ध्यो, त्यसो नभए उहाँलाई छलीको रूपमा सम्झना गर्छन होला । उहाँ मृत्यु भएर चिहानमा रहिरहनुभएको भए उहाँ पनि अरू मानिस भन्दा केही फरक छैनन भन्थे होला । तर उहाँ फरक हुनुहुन्थ्यो । उहाँ परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो । उहाँले भन्नुभएको थियो कि उहाँ चिहानबाट उठ्नेछन् र उहाँले त्यसै गर्नुभयो (मत्ती २८ अध्याय) । उहाँको पुनरुत्थानको परिणामबाट उद्धार आएको छ । सबैको पुनरुत्थान हुनेछ भन्नेमा पूर्ण भरोमा भएको छ र अनन्त जीवनको आशा छ ।

पाठ अगाडि बढाउनु अघि, प्रभुको पुनरुत्थानको बारेमा भनेका केही धर्मशास्त्रका पदहरूलाई हेरो । येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रभु मरेकाहरूबाट पुनरुत्थान हुनुभएर पवित्रताको आत्मा अनुसार शक्तिमा परमेश्वरको पुत्र ठहरिनु भयो” (रोमी १:४) । “म उहाँलाई र उहाँको पुनरुत्थानको शक्ति जान्न सकूँ र उहाँको मृत्युमा उहाँजस्तै भई उहाँका दुःख भोगमा सहभागी हुन सकूँ” (फिलिप्पी ३:१०) । “परमेश्वर र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टका पिता धन्यका हुनुहुन्छ ! उहाँको महान कृपाले मृतकबाट येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा एउटा जीवित आशाको निम्ति हामी नयाँ गरी जन्मेका छौ” (१ पत्रुस १:३) । “यही पानी बप्तिस्माको एउटा रूप हो, जसले तिमीहरूलाई बचाउँछ । यो शरीरको मैला हटाए जस्तो होइन, तर शुद्ध विवेकको निम्ति परमेश्वर तर्फको एउटा प्रतिज्ञा हो” (१ पत्रुस ३:२१) । यसले मृतकबाट भएको

येशू ख्रीष्टको पुनरूत्थानद्वारा तिमीहरू जीवित भएर फेरी मर्नुहुनेछैनन् । अब उसो उहाँमाथि मृत्युको राज्य हुँदैन” (रोमी ६:९) । “चाहे हामी बाँचौं, चाहे हामी मरौं, हामी प्रभुकै हौं । यसैको निम्ति ख्रीष्ट मर्नुभयो र फेरी जीवित हुनुभयो, कि उहाँ मरेकाहरू र जीवितहरू दुवैका प्रभु होऊन” (रोमी १४:९) ।

ख्रीष्ट मर्नु भयो, गाडिनुभयो र चिहानबाट बौरी उठनुभयो । उहाँ अहिले हाम्रा प्रभु र हाम्रा मुक्तिदाता हुनुहुन्छ । उहाँ परमेश्वरको दाहिने बाहुलीमा राज गर्नुहुन्छ (प्रेरित २ अध्याय) र फेरी एक दिन फर्कि आउने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ (यूहन्ना १४:१-३) ।

ख्रीष्टको मृत्युसँगै, उहाँले आफ्नो रगत बहाउनुभयो, ताकि मानिसहरूको पाप क्षमा भएको होस् (मत्ती २६:२८, एफिसी १:७) । ख्रीष्टको सुसमाचारको आज्ञा पालन गरेर कोही व्यक्ति रगतको सम्पर्कमा आउँछ र त्यसरी उसको पाप हटाइएको हुन्छ (प्रेरित २:३८, २२:१६) । अब आउने अर्को पाठमा यो कसरी हुन्छ भन्ने बारेमा हामी अबै स्पष्टसँग हेनेछौं ।

सबैजना पक्का हुनुहोस्, प्रभुको पुनरूत्थानको परिणामले उहाँ आज जीवितै हुनुहुन्छ । उहाँका आज्ञाकारी चेला भएकोले हामी पनि उहाँ जस्तै जीउनेछौं र राज गर्नेछौं र उहाँसँगै सधैं अनन्तसम्म जीउनेछौं ।

पाठ - तीन सुसमाचारको बोलावट

परमेश्वरले प्रत्येक व्यक्तिहरूलाई मुक्तिको निम्ति कसरी बोलाउनुहुन्छ भन्ने बारेमा आजको धार्मिक जगतमा धेरै फरक विचारहरू पाउँछन् । यहाँ हामी केही प्रमुख विचारहरू मात्र उल्लेख गर्नेछौं । पहिलो, परमेश्वरले तिनीहरूसँग प्रत्यक्षरूपमा शुष्म आवाजमा बोल्नुपर्छ भन्ने सिकाउनेहरू पनि छन् । दोस्रो, ख्रीष्ट तिनीहरूकहाँ दर्शन वा सपनामा आउनुहुन्छ भनी अरूले भन्दछन् । तेस्रो, प्रभुले तिनीहरूलाई केही विशेष अनुभवद्वारा बोलाउनुहुन्छ भन्नेमा विश्वास गर्नेहरू पनि छन् । अब, यी तिनैवटाले दावा गरेका छन् कि यसरी नै प्रभुले तिनीहरूलाई बचाउनुहुन्छ वा यसरी नै तिनीहरूलाई केही विशेष सन्देश प्रदान गर्नुहुन्छ । तर के बाइबलले यो सिकाउँदछ? यहाँ चेतावनी दिएको छ । जहिले पनि सुनेका र देखेका छौं भन्ने मानिसहरूप्रति शंकास्पद हुनुहोस् ।

हामीले पत्ता लगाउन चाहेको पहिलो कुरा यो हो: के आज परमेश्वर बोल्नुहुन्छ? यदि बोल्नुहुन्छ भने उहाँ कसरी बोल्नु हुन्छ? जव हामी हিব्रू १:१,२ पल्टाउँछौं यो सजिलो हुन जान्छ: "प्राचीन कालमा हाम्रा पितापूर्वकहरूसँग अगमवक्ताहरूद्वारा धेरै र विभिन्न किसिमले परमेश्वर बोल्नुभयो । तर यी आखिरी दिनहरूमा उहाँ आफ्ना पुत्रद्वारा हामीसँग बोल्नुभएको छ । पुत्रलाई नै उहाँले सबै कुराको उत्तराधिकारी नियुक्त गर्नुभयो, उहाँद्वारा नै समस्त सृष्टि रचनु पनि भयो ।" यो अनुसार, परमेश्वर आज बोल्नुहुन्छ र उहाँ आफ्ना पुत्र भएर बोल्नुहुन्छ । मत्ती १७:५ मा ख्रीष्टको रूप परिवर्तन हुँदा यो कुरा दर्शाएको थियो । परमेश्वरको वचनलाई सुन्नुहोस्: "यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन, यिनीसँग म अति प्रशन्न छु, यिनको कुरा सुन ।"

अर्को प्रश्न यो छ: के आज परमेश्वर मानिससँग प्रत्यक्ष रूपमा बोल्नुहुन्छ? जव हामी यी पदहरू पढ्छौं यसले स्पष्ट पार्छ: "येशूले अरू धेरै चिन्हहरू चेलाहरूका सामुन्ने गर्नुभयो, जूनचाहिँ यस पुस्तकमा लेखिएका छैनन् । तर यी लेखिएका छन् कि तिमीहरूले येशू परमेश्वरका पुत्र, ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर, र विश्वासद्वारा उहाँको नाउँमा तिमीहरूलाई जीवन प्राप्त होस्" (यूहन्ना २०:३०,३१) । अब यी किन लेखेका होलान? ताकि हामीले विश्वास गर्न सकौं । यो कुराहरू कहाँ लेखिएका छन्? नयाँ करारमा

छन् । यसकारण यदि हामीले यस्तो विषय वस्तुलाई पढ्यौ र अध्ययन गर्नु भन्ने हामीले प्रभुको इच्छा थाहा पाउँछौ ।

हामी फेरी पढ्छौ: “जे सुनिएको छ, त्यसैबाट विश्वास आउँछ र जे सुनिन्छ त्यो ख्रीष्टको प्रचारबाट आउँछ” (रोमी १०:१७) । के अरू कुनै तरीकाबाट विश्वास आउँछ? यदि आउँछन् भनी हामीले भनेता पनि धर्मशास्त्रले कहिल्यै भन्दैनन् । यो कुरा सत्य हो कि यसको बारेमा सुनेर कुरा गर्ने, देख्ने र अनुभव गर्नेहरू हुन्छन् तर परमेश्वरको वचनले त्यस्तो कहिल्यै पनि सिकाउँदैनन् । यसको सट्टामा परमेश्वरको वचन सुनेर विश्वास आउँछन् भनी बाइबलले सिकाउँछ । यसकारण, एउटै बाइबल र एउटै विश्वास छ (एफिसी ४:५) । विश्वास परमेश्वरको वचन सुनेर आउने हुँदा हामीलाई वचन अध्ययनको महत्व र धर्मशास्त्र खोजी गर्न भनिएको छ (यूहन्ना ५:३९) । तथ्यपूर्ण रूपमा भन्नुपर्दा धर्मशास्त्र आफैमा तिनीहरूको प्रेरणा र पूर्ण पर्याप्तबारे धेरैमात्रामा जोड दिएका छन् (२ तिमोथी ३:१६,१७) ।

त्यसपछि धर्मशास्त्रले भन्दछ कि सुसमाचार प्रचार काम संसारिक भाँडोलाई सुम्पिएको छ । प्रेरित पावलको कुरा सुन्नुहोस: “हामी आफ्नै प्रचार गर्दैनौ, तर येशूको खातिर हामी तिनीहरूका दास भएर, येशू ख्रीष्ट नै प्रभु हुनुहुन्छ भनी प्रचार गर्दछौ । जुन परमेश्वरले, “अध्यारोबाट ज्योति चम्कोस् भन्नुभयो, उहाँ हाम्रा हृदयमा चम्कनुभएको छ, ताकि परमेश्वरको महिमाको ज्ञानको ज्योति ख्रीष्टको मुहारमा चम्कोस् सर्वश्रेष्ठ शक्ति हाम्रो होइन् तर परमेश्वरको हो भनी प्रष्ट पार्ने यो धन हामीसँग माटोका भाँडाहरूमा छ” (२ कोरिन्थी ४:५-७) । यहाँ उनले के भनिरहेको छ? उनले सामान्यत यो भनिरहेको छ कि आफ्ना संगी मानिसहरूलाई सुसमाचार लिएर जानको निम्ति प्रभुले व्यक्तिगत रूपमा पावल जस्तै मानिसलाई चुन्नुभयो । प्रेरितको पुस्तकमा भएका परिवर्तनका विभिन्न विषयहरूबारे अहिले सोच्नुहोस् । उद्धार पाउनको निम्ति मानिसले के गर्नुपर्छ भनी प्रभुले सबै व्यक्तिहरूलाई यसो आज्ञा गर्नु भएको एउटै मात्र उदाहरण थियो । तपाईंले पनि सक्नुहुन्छ उदाहरणको निम्ति प्रेरित ८ अध्यायमा प्रभुका दूतले फिलिपलाई नपुसककहाँ गएर ख्रीष्ट प्रचार गर्न पठाए । प्रश्न: किन प्रभुका दूत आफै गएनन् र अरू मानिसहरूलाई निरन्तर प्रचार गर्न फिलिपलाई सामरिया छोडे? सामान्यरूपमा प्रभुले सुसमाचार प्रचारको जिम्मा संसारिक भाँडोलाई सुम्पिदिनुभयो । त्यसकारण सुसमाचारको सन्देश प्रचार गर्ने काम मानिसहरूको हो ।

फेरि पनि प्रेरित ९ अध्यायमा हामी देख्दछौ कि उद्धार पाउन के गर्नुपर्छ भनी शाऊलले प्रभुलाई सोधे र प्रभुले उनलाई शहरमा जाऊ भने र उनले के गर्नुपर्ने छ सो बताइनेछ । पछि हननिया आएर उनलाई बताए (प्रेरित २२:१६) । प्रश्न: किन प्रभुले उनलाई केही बताउनु भएनन्? किनभने यसो गर्नु उहाँको इच्छा थिएनन् । प्रेरितको पुस्तकको परिवर्तनका विषयहरू सबैमा यो उस्तै छन् । यसकारण उद्धार पाउनको निम्ति तिनीहरूले के गर्नुपर्छ भनी प्रभुले आज मानिसहरूलाई धर्मशास्त्र भन्दा बाहिर गएर प्रत्यक्षरूपमा बोल्नुहुन्न भन्ने कुरा हामीलाई थाहा छ । प्रभु यहाँ हुनुभएको भएता पनि उद्धार पाउन के गर्नुपर्छ भनी उहाँले भन्नु हुन्न (प्रेरित ९); यदि उहाँले त्यसो गर्नुभएको भए के यो पहिले नै घोषणा गर्नुभएको सुसमाचार भन्दा फरक हुँदैनन् (गलाती १:६-९)? यसकारण जुन कुरा उहाँले मानिसहरूलाई गर भनेर आज्ञा गर्नुभएको थियो, उहाँ आएर त्यो काम गर्नुमा कुनै उद्देश्य हुँदैनन् (मर्कूस १६:१५,१६) । अर्को शब्दमा भन्नु पर्दा जे कुरा मानिस आफैले गर्न सक्छ त्यो कुरा परमेश्वरले मानिसको निम्ति गर्नुहुन् ।

प्रचारकले सुसमाचार अरू मानिसहरूलाई लिएर जानुको महत्वलाई जोड दिनुको कारण के छ भने सुसमाचार सारा संसारलाई सुम्पिदिनु भएको छ । खीष्टले भन्नुभयो, “सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर । विश्वास गर्ने र बप्तिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कूस १६:१५,१६) । हामी पढ्छौ, “किनकि प्रभुको नाउँ पुकार्ने हरेकले उद्धार पाउनेछ । तर जसलाई विश्वास गरेकै छैनन्, उहाँलाई मानिसहरूले कसरी पुकार्ने? जसको विषयमा सुनेकै छैनन् उहाँमाथि तिनीहरूले कसरी विश्वास गर्ने? र प्रचारकविना तिनीहरूले कसरी सुन्ने? र कसैले नपठाइकन मानिसहरूले कसरी प्रचार गर्ने? जस्तो लेखिएको छ, “सुसमाचार प्रचार गर्नेहरूका पाउ कति सुन्दर” (रोमी १०:१३-१५) । अन्तमा “वचन प्रचार गर, समय र बेसमयमा तत्पर बस, अर्ती देऊ, हप्काऊ, उत्साह देऊ र धैर्यमा र शिक्षा दिने कुरामा नचुक” (२ तिमोथी ४:२) । तपाईं देख्नुहुन्छ कि यहि माध्यमद्वारा प्रभुले आफ्ना इच्छाहरू प्रकट गर्ने कुरा रोज्नु भयो । यो धेरै सामान्य छ ।

यहि कुरा सत्य भएर पावलले आफ्ना थेसलोनिकीका दाजुभाइहरूलाई लेख्दछ: “यसैको निम्ति हाम्रो सुसमाचारद्वारा हाम्रो प्रभु येशू खीष्टको महिमा प्राप्त गर्न उहाँले

तिनीहरूलाई बोलाउनुभयो” (२ थेसलोनिकी २:१४) । प्रभुले थेसलोनिकीहरूलाई सुसमाचारद्वारा बोलाउनु भएको पावल भन्दछन् । पावल त्यो व्यक्ति हो जसले तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्‍यो, तिनीहरूले त्यो सुने र त्यसमा आज्ञाकारी भए, र यसरी तिनीहरू खीष्टमा बोलाइयो । यसलाई अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा खीष्टले तिनीहरूलाई सुसमाचारको प्रचारद्वारा मुक्तिको निम्ति बोलाउनु भयो ।

यसबारे आज के छ? हामीहरू कसरी बोलाइयो? हामी जो खीष्टियानहरू पनि त्यही सुसमाचारद्वारा त्यसरी नै बोलाइयो । यसको मतलब सुसमाचार हामीलाई सुनाइयो, हामीले यो सुन्यौं, त्यसैलाई विश्वास गर्‍यौं, त्यसैलाई आज्ञापालन गर्‍यौं र प्रभुले हामीलाई बचाउनु भयो । जब हामी सुसमाचार अरूलाई लिएर जान्छौं फेरी पनि यो पुन दोहरिन्छ । प्रभुले एकजनालाई एउटा तरीकाबाट र अर्कोलाई अर्को तरीकाबाट बोलाउनु हुन्छ । यसको सट्टामा उहाँले सबैलाई एउटै सुसमाचारद्वारा बोलाउनु हुन्छ ।

हो, परमेश्वर आज बोल्नुहुन्छ तर उहाँ खीष्ट भएर बोल्नुहुन्छ । खीष्ट बोल्नुहुन्छ तर उहाँ वचन भएर बोल्नुहुन्छ । जसले खीष्टको आज्ञापालन गर्नुभएको छ, तिनीहरूले नै अरूहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने र सिकाउने जिम्मेवारी पाएका छन् । आफ्ना इच्छा प्रकट गर्न र हराएकाहरू उहाँकहाँ आउन निमन्त्रणा गर्न यसरी प्रभुले सुसमाचार प्रचारक वा शिक्षकहरूद्वारा भएर काम गर्नु हुन्छ (मत्ती ११:२८-३०) ।

हाम्रो पहिलो कर्तव्य भनेको सुसमाचार प्रचार गर्नु हो । दोस्रो कर्तव्य भनेको प्रभुको आज्ञा पालना गर्न चाहनेहरूलाई सहायता गर्नु हो (मत्ती २८:१९,२०) । त्यसैकारण पावलले यस्तो भनाइ राखे, “किनभने बपतिस्मा दिनु होइन, तर सुसमाचार प्रचार गर्न खीष्टले मलाई पठाउनु भएको हो— संसारिक बृद्धिको कुरामा होइन, नत्रता खीष्टको कूसको शक्ति व्यर्थ हुनेछ । किनकि नष्ट भइरहेकाहरूका निम्ति कूसको सन्देश मूर्खता हो, तर हामी उद्धार पाइरहेकाहरूका निम्ति परमेश्वरको शक्ति हो” (१ कोरिन्थी १:१७,१८) । यसकारण बपतिस्मा लिनको निम्ति मात्र पावल पठाइएको होइनन् भनी उनी भन्दछन् । उनको पहिलो कर्तव्य भनेको सुसमाचार प्रचार गर्नु हो । स्वभाविक रूपमा जसले प्रभुको आज्ञापालन गर्न चाहन्छन्, तिनीहरूलाई बपतिस्मा दिन उनी तयार थियो । के तपाईंले सुसमाचार सुन्नुभयो? यदि छैन भने, तपाईंले अहिले सुसमाचारका बोलावट पाइरहनु भएको छ— त्यो बोलावट खीष्टमा आउनको निम्ति हो । उहाँको आज्ञापालन गर्नु होस् र उहाँले तपाईंलाई बचाउनु हुनेछ । -०-

पाठ - चार सुसमाचारप्रति आज्ञापालन

के कसैले सुसमाचारको आज्ञालाई पालना गर्न सक्छन्? यस्ता धेरै मानिसहरू छन जसले असम्भव भनी भन्दछन् । तर बाइबलले सम्भव भएका कुराहरू सिकाउँदछ । सुसमाचारका तथ्यहरू छन जुन कुराहरूलाई पहिले नै निरिक्षण गरिसकेका छौ, र हामीले तिनीहरूलाई विश्वास गर्ने पर्छ । सुसमाचारका आज्ञाहरू छन, जुन यो पाठपछि उल्लेख गरेका छन । हामीले ती आज्ञाहरूलाई पालना गर्ने पर्छ ।

आउनुहोस् यसलाई शुरूवाट गर्न हामी सुसमाचारका तथ्यहरूलाई पुन केन्द्रित गरौ । पावलले तिनीहरूलाई १ कोरिन्थी १५ :१-४ पदहरूमा खीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थान भनी सुचीकृत गरेका छन । तर आज्ञापालनसंग यसको के सरोकार छ? यहाँ हामी महत्वपूर्ण कुरा हेर्न गइरहेका छौ । पावलको कुरा सुन्नुहोस् जसरी उनले रोममा भएका खीष्टियानहरूलाई लेख्दछन्: “*तर परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्, कि तिमीहरू, जो एक पल्ट पापका कमारा थियौ अव जुन शिक्षाको नमूनामा तिमीहरू सुम्पिएका थियौ, त्यो हृदयले पालन गर्ने भएका छौ । तिमीहरू पापबाट मुक्त गराएर धार्मिकताका कमारा बनेका छौ*” (रोमी ६:१७,१८) । कृपया याद गर्नुहोस् कि तिनीहरू पापका दासहरू थिए र अनि धार्मिकताका दासहरू भए । के कुराले परिवर्तन ल्यायो? सामान्यत: “*जुन शिक्षाको नमूना तिमीहरूलाई सुम्पिएका थियौ, त्यो हृदयले पालन गर्ने भएका छौ ।*” अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा तिनीहरूले खीष्टको सुसमाचार पालना गरेका थिए । तर कसरी तिनीहरूले तथ्यहरूलाई पालन गर्न सक्थ्यो? तिनीहरूले सक्दैनथ्यो र सकेनन् । यहाँ शिक्षाले खीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानलाई प्रकट गरेको छ । तर फेरी एकपल्ट: तिनीहरूले त्यो शिक्षाको नमूनालाई पालना गरेका थिए । यसो गरेर तिनीहरू आफ्ना पापको निम्ति मरे, पानीको ब्रिप्तिस्मामा प्रभुसँगै गाडे र पानीको चिहानबाट बौरी उठे । यी सबै कुरा रोमी ६ अध्यायको पहिलो खण्डबाट लिएको हो । आउनुहोस् हामी पढौ, “*अव हामी के भनौ? के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहौ त? त्यसो नहोस् । हामी जो पापको लेखि मर्छौ, त कसरी हामी अभै त्यसैमा जिउनु? के तिमीहरू जान्दैनौ हामी सबै, जतिले*

ख्रीष्ट येशूमा बपतिस्मा लियो, उहाँकै मृत्युमा बपतिस्मा लिएका थियो? यसकारण बपतिस्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियो ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिडौं । यदि उहाँको मृत्युमा हामी उहाँसँग एउटै भएका छौं भने उहाँको पुनरुत्थानमा पनि निश्चय नै हामी उहाँसँगै एक हुनेछौं । हामी जान्दछौं कि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँगै कूसमा टाँगियो, ताकि हाम्रो पापमय शरीर नाश होस् र अब उसो हामी पापका कमारा नहोऔं” (रोमी ६:१-६) । यहि नै शिक्षाको नमुना हो जुन तिनीहरूले पालना गरे, पावलले रोमी ६:१७,१८ मा यो केन्द्रित गरेको थियो । यहाँमात्र होइनन्, प्रत्येक ठाउँमा जसले ख्रीष्टको सुसमाचार पालना गर्छ उसले शिक्षाको नमुनालाई पालना गर्छ अर्थात् उनको कार्यमा

प्रभुको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानको चित्र हुन्छ । त्यसलाई निरन्तर ता दिदै, सुसमाचारका आज्ञाहरू के-के हुन र कसरी तिनीहरू ख्रीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानसँग सम्बन्धित छन् भन्ने कुरा हामी हेर्न चाहेछौं । प्रभु स्वयम् आफैले प्रेरितहरू लाई आज्ञा दिनुभयो, “सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर । विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कुस १६:१५,१६) । मत्तीको पुस्तकले यसरी अभिलेख राख्दछ, “यसकारण जाओ, र सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ, पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा तिनीहरूलाई बपतिस्मा देओ, मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेका सबै कुरा पालन गर्न तिनीहरूलाई सिकाओ । हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधैं तिमीहरूका साथमा छु” (मत्ती २८:१९,२०) । अब तपाईंले यहाँ विचार गर्नुहुनेछ कि सुसमाचार प्रचार गर्नुपर्छ भनी प्रभुले आज्ञा दिइराख्नु भएको छ । त्यति मात्र होइनन्, तर प्रत्येक व्यक्तिले उद्धार पाउन निश्चित आज्ञाहरूलाई पालन गर्ने पर्ने कुरा देखाउनु भएको छ ।

प्रभुको आज्ञालाई लिएर जाने क्रममा यरूशलेमको शहरमा प्रेरितहरूले सुसमाचार प्रचार गरेको पाउँछौं (प्रेरित २) । येशू नै साँचो परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई प्रमाणित गर्न तिनीहरूले गवाही र प्रमाणहरू दिए । मानिसहरूलाई यो कुरा चित्त बुझेपछि अभिलेखले भन्दछन् कि तिनीहरूले यो प्रश्न सोधे: “ए भाइ हो, हामीले के गर्ने? त्यसपछि तिनीहरूले केही कुरा गर्नुपर्छ भन्ने कुरा देखाउन पत्रुसले जवाफ दिए, “पश्चात्ताप गर, र तिमीहरूको पाप

- क्षमाको निम्ति येशू खीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बपतिस्मा लेऊ र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौं" (प्रेरित २:३८) । त्यस्तै गरी प्रेरित ९ अध्यायमा जब प्रभु शाऊलकहाँ देखापर्नु भयो । उनले उद्धार पाउनको निम्ति के गर्नुपर्छ सो जान्न चाहेको थियो । प्रभुले तिनलाई शहरमा जाऊ भन्नुभयो र उनलाई त्यहाँ बताइनेछ । पाँछ हननिया आयो र त्यस्तै भन्नुभयो (प्रेरित २२:१६) ।

फिलिपले नपुसंकलाई खीष्ट प्रचार गरेको कुरा हामी प्रेरित ८ अध्यायमा पढ्न पाउँछौं र नपुसंकले बपतिस्मा लिन चाहेको अभिलेखले बताउँछ । तर पछ्याइएको संवादलाई सुन्नुहोस, "फिलिपले भने, 'यदि सारा हृदयले विश्वास गर्नुहुन्छ भने तपाईंले बपतिस्मा लिन सक्नुहुन्छ ।' तिनले जवाफ दिए, 'येशू नै परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भनी म विश्वास गर्दछु ।' तिनले रथ रोक्ने आज्ञा दिए, अनि फिलिप र ती नपुसक दुवै पानीमा ओर्ले र उनले तिनलाई बपतिस्मा दिए । तर जब उनीहरू पानीबाट बाहिर उक्लिए, तब प्रभुका आत्माले फिलिपलाई पक्रेर लैजानुभयो, र ती नपुसकले उनलाई फेरि देखेनन्, र ती रमाउँदै आफ्नो बाटो लागे" (प्रेरित ८:३७-३९) ।

अब, सुसमाचारका आज्ञाहरू के-के हुन्? पहिलो, सुसमाचार प्रचार गरेको कुरा सुन्नु अति आवश्यक छ । दोस्रो, त्यसले परमेश्वर र खीष्ट, परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर्ने पर्छ । तेस्रो, उनले आफ्ना पापहरूबाट पश्चात्ताप गर्ने पर्छ । चौथो, येशू खीष्ट परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भनी उनले आफ्नो मुखले स्वीकार गर्ने पर्छ । र पाँचौं, उनले पाप क्षमाको निम्ति पानीमा डुबेर बपतिस्मा लिनै पर्छ ।

यी विचारहरूलाई निरन्तरता दिदै सुसमाचारका आज्ञाहरूलाई पालना गर्न उ आफ्नो पापको लेखि मरेको हुन्छ । उनले सुसमाचार सुनेको हुन्छन्, प्रभुमा विश्वास गर्दछन् र पापहरूबाट फर्किन वा आफ्ना पापबाट पश्चात्ताप हुनसम्म इच्छुक हुन्छन् । यसरी यसले पापको लेखि मृत्यु भएको जनाउँदछ । मृत्युपछि गडाई हुन्छ । यो पानीमा गाड्ने हो । गाडेको कुरा देखाउन फिलिप र नपुसक पानीमा ओर्लेको कुरा हामीले पहिले नै अवलोकन गरिसकेका छौं । बपतिस्मा पानीमा गाड्ने कुरा हो भनी हामीलाई कलस्सी २:१२ र रोमी ६:४ ले भन्दछन् । गाडिसके पछि पुनरुत्थान हुन्छ । फिलिप र नपुसक पानीबाट बाहिर उक्लिएको कुरा प्रेरित ८ अध्यायले भन्दछ । रोमी ६ अध्यायले पनि गडाई र पुनरुत्थानबारे भन्दछ । जीवित पारेको र नयाँ जीवनको मार्गमा हिडौं भन्दछ ।

यसरी कसैले यी सामान्य आज्ञाहरूलाई पालन गर्दछन् भने हामी प्रत्येक प्रभुको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानमा सहभागी भैरहेको हुन्छ । त्यति मात्र होइन्, तर प्रत्येक जसले ख्रीष्टलाई पालना गर्दछन् त्यसले उहाँको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानलाई चित्रण गरेको हुन्छ ।

पानी र आत्माद्वारा जन्मने कुरा ख्रीष्टले यूहन्ना ३:३-५ मा भन्नुहुन्छ । एउटै कुरालाई अर्को फरक तरीकाले भनेको मात्र हो । जब कोही पानीमा गाडिन्छ, अनि पानीबाट निस्कन्छ वा पानीबाट जन्मिन्छ, जुन पानीको चिहानबाट पुनरुत्थान हुनु हो । यसरी कोही नयाँ जीवनको मार्गमा हिड्छ, अब उ ख्रीष्टमा नयाँ सृष्टि हुन्छ (२ कोरिन्थी ५:१७) ।

आज्ञाहरूलाई पालना गर्नुपर्छ । जसले प्रभुका आज्ञाहरू पालन गर्दछन्, उसलाई इनाम मिल्दछन् । तर कृपया यी तथ्यहरूलाई याद गर्नुहोस् कि सुसमाचारका कुनै पनि आज्ञाहरूलाई महत्वपूर्ण नभएको वा अनावश्यक ठानी बेवास्ता गर्न सक्दैनन् । प्रत्येक आज्ञाहरूलाई पालना गरेपछि प्रभुले त्यो मानिसलाई बचाउनु हुन्छ, मण्डलीमा थप्नुहुन्छ, अनन्त जीवनको आशासहित उनलाई सबै आत्मिक आशिषहरू दिनुहुन्छ ।

सुसमाचार सबैको निम्ति हो । उद्धार पाउनको निम्ति सबैले आज्ञा पालन गर्नु पर्ने भएता पनि पावल विलाप गर्दछन्, "तर तिनीहरू सबैले सुसमाचार पालना गरेका छैनन्, किनकि यशैया भन्छन्, "हे प्रभु, हामीबाट सुनेको कुरा कसले विश्वास गरेको छ?" (रोमी १०:१६) । उद्धार पाउनको निम्ति आज्ञा पालन गर्ने पर्ने महत्वपूर्ण कुरालाई प्रयोग गरेका छन् । तर जसले पालना गरेका छैनन् तिनीहरूको बारेमा के भन्ने? यस्तो अवस्थामा उहाँ भन्नुहुन्छ, "र तिम्रो कष्ट पाएकाहरूलाई हामीहरूसँगै आराम दिनुहुन्छ । यो तब हुन्छ, जब प्रभु येशू आफ्ना शक्तिशाली स्वर्गदूतहरूसँग बल्दो आगोमा स्वर्गबाट प्रकट हुनुहुनेछ । परमेश्वरलाई नचिन्नेहरूलाई र हाम्रा प्रभु येशूको सुसमाचार नमान्नेहरूलाई उहाँले दण्ड दिनुहुन्छ । तिनीहरूले अनन्त विनाशको दण्ड तथा प्रभुको उपस्थिति र उहाँका शक्तिको महिमाबाट अलग हुने दण्ड भोग्नेछन्" (२ थेसलोनिकी १:७-९) । यी पदहरू अनुसार, एकातर्फ परमेश्वरलाई नचिन्नेहरू र अर्को तर्फ सुसमाचार पालन गर्न असफल हुनेहरूको एउटै परिणाम हुनेछ, प्रभुले बदला लिनुहुनेछ । सुसमाचारलाई जसले पालन गर्छ त्यसको उद्धार हुनेछ तर जसले विश्वास गर्दैनन् तिनीहरू दोषी हुनेछन् भनी ख्रीष्टले भन्नुभयो (मर्कुस १६:१६) । जसले आफ्नो उद्धारलाई बेवास्ता गर्दछन्,

तिनीहरू उम्कन सक्दैनन् भनी यी सबै कुराहरूले भन्दछन् (हिब्रू २:२,३) ।
पाठ - पाँच
सुसमाचार सुन्ने

मानिसले जे सुन्छन् त्यसैबाट उसको विश्वास आउँछ । विशेषगरी यदि उनले सत्य सिक्नको निम्ति मेहनत गरी धर्मशास्त्रको खोजी गर्दैनन् भने त्यस्तो अवस्थामा गलत कुराहरू सुन्दा त्यसको परिणाममा उसले गलतलाई विश्वास गर्छन् । यदि उसले सत्यतालाई सुन्छन् भने निश्चय नै उसले सत्यतामाथि नै विश्वास गर्छन् । यसैकारण परमेश्वरको शुद्ध वचन सुन्नु निकै महत्वपूर्ण छ । पावल भन्दछ, “विश्वास सुनाइबाट आउँछ, सुनाई परमेश्वरको वचन सुनेर आउँदछ” (रोमी १०:१७) । कृपया याद गर्नुहोस् सुन्ने कुरालाई जोड दिएको छ, वचन सुन्ने बाहेक अरू कुनै पनि कुरा सुन्ने होइनन्, जसले साँचो विश्वासतर्फ डोर्‍याउँछ ।

उनको विश्वास परमेश्वरको वचनमा आधारित छ भनेर कसरी पक्का गर्न सकिन्छरू? त्यतिबेला यस्तो प्रश्न उठ्छ । परमेश्वरको नाउँद्वारा धेरै कुराहरू सिकाएका छन् र बाइबलको पानाबाट आएका धेरै कुराहरूलाई बताएका छन् । यी धेरै कुराहरू अमिल्दो छन् । यसकारण धेरै विभाजन र अलमल्ल छन् । कसैले सत्यता सुनेको छ कि छैनन् भनी कोही कसरी पक्का हुन सक्छ? सबै भन्दा उत्तम उपाय भनेको बाइबलमा जानु हो । उनले अरूप्रति उच्च प्रेम र सम्मान गरेता पनि कुनै पनि मानिसले सिकाएको वा प्रचार गरेका कुराहरूलाई अन्तिम यही नै हो भनेर स्वीकार गर्नु हुँदैन । हाम्रो आत्मा अति मूल्यवान् छन् र हाम्रो निम्ति अनन्तता धेरै लामो छ, जसमा हाम्रो विश्वास र उद्धार मुक्ति मात्र मानिसहरूको वचनमा राख्नु पर्छ भन्छन् । त्यसको सट्टा हामी सत्यताको स्रोत बाइबलमा जानुपर्छ । हामी सही मार्गमा छौं भन्नको निम्ति यसलाई पढेर, अध्ययन गरेर, धर्मशास्त्रलाई खोजी गर्नुपर्छ । यदि हामी सही छैनौं भने हामी सही हुनुपर्छ ।

ख्रीष्टले भन्नुभयो, “तिमीहरू धर्मशास्त्र खोजी गर्दछौं, किनभने त्यहाँ अनन्त जीवन पाइन्छ भनी तिमीहरू ठान्दछौं । मेरो विषयमा गवाही दिने ती नै धर्मशास्त्र हुन्” (यूहन्ना ५:३९) । पावलको प्रचार सुनेपछि बेरियाका मानिसहरूको बारेमा हामी पढ्छौं, “यहाँका यहूदीहरू थेसलोनिकेकाहरूभन्दा बढी भला थिए । किनभने यिनीहरूले

पूरा उत्सुकतासाथ वचन ग्रहण गरे, र ती कुराहरू ठीकै त्यस्तै हुन कि होइनन् भनी दिनहुँ धर्मशास्त्र छानविन गर्थे” (प्रेरित १७:११) । अब यस बारेमा एकछिन सोच्नुहोस् । पावलले तिनीहरूलाई प्रचार गरिसकेपछि ती प्रचार गरेका कुराहरू सत्य हुन कि होइनन् भनेर मानिसहरू परमेश्वरको वचन अध्ययन गरिरहेका थिए । पावलको प्रचार पछि त्यतिवेलाका मानिसहरूले धर्मशास्त्रलाई छानविन गर्न सक्थ्यो भने आज हामीहरूले वर्तमान प्रचारकहरूबाट प्रचार सुने पछि हामीहरूले पनि धेरै मात्रामा त्यस्तै गर्नुपर्छ । सबैले छानविन गर्नु भने के त्यो अच्चमको कुरा हुँदैनन् र? यदि सबैले त्यसो गर्न थाल्यो भने धेरै कम मात्रामा धार्मिक गलत कुराहरू हुन्छन र निश्चय नै थोरै मात्र भुटा शिक्षकहरू हुन्थ्यो ।

पावलले तिमोथी नामक जवान प्रचारकलाई परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्नुपर्छ भनी हौसला दिन्छन, “शमाउन नपर्ने र सत्यताको वचनलाई ठीकसंग प्रयोग गर्ने कामदार जस्तै आफुले आफुलाई परमेश्वरमा ग्रहणयोग्य तुल्याउने भरमगदुर प्रयत्न गर” (२ तिमोथी २:१५) । किन धेरै मानिसहरूले परमेश्वरको वचनलाई वेवास्ता गर्छन? किनभने तिनीहरूले धर्मशास्त्रलाई अध्ययन गरेका छैनन् । किन धेरै मानिसहरू धर्ममा छलिरहेका छन्? फेरि पनि, तिनीहरूले सही र गलत विचको भिन्नता थाहा पाउनको निम्ति बाइबल अध्ययन गरेका छैनन् । किन धेरै मानिसहरू मोशाको व्यवस्था र खीष्टको व्यवस्थामा अलमल्ले पर्छन? यो एउटा समस्या हो— के तिनीहरूले बाइबल अध्ययन गरिरहेका छैनन्? त्यसकारण सत्यताको वचनलाई सही तरीकाले प्रयोग गर्न सक्दैनन् । मेरा प्रियजनहरू, यदि प्रेरित पावलले सुसमाचार प्रचारकलाई परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्न हौसला दिइरहेका छन् भने तपाईं र मैले पनि त्यस्तै तरीकाले बाइबल अध्ययन गर्नुपर्छ भन्ने कुराको आवश्यकतालाई सोच्ने बनाउँदैनन्?

आफ्नो समयका खीष्टियानहरूलाई यूहन्नाले हौसला दिन्छन, “प्रिय हो, जुनसुकै आत्मालाई विश्वास नगर, तर आत्माहरू परमेश्वर बाट आएका हुन कि होइनन् भनेर तिनको जाँच गर । किनभने धेरै भुटा अगमवक्ताहरू यस संसारमा निस्किएका छन्” (१ यूहन्ना ४:१) । यहाँ प्रेरित यूहन्नाले परमेश्वरका मानिसहरूलाई हरेक आत्मा वा हरेक प्रचारकहरूलाई सामान्यरूपमा विश्वास नगर्न अनुरोध गरेका छन् । किनभने धेरै भुटा अगमवक्ताहरू वा प्रचारकहरू संसारमा आइरहेका छन् । त्यो व्यक्त सही हो वा गलत हो भन्ने कुरा हामीले कसरी थाहा पाउन सक्छौं? हामीले तिनीहरूलाई जाँच गर्नुपर्छ भनी

उनी सल्लाह दिन्छन् । हामी त्यो कसरी गर्न सक्छौं? तिनीहरूको शिक्षा र प्रचारलाई परमेश्वरको वचनसित तुलना गरेर थाहा पाउन सक्छौं । यदि हामी त्यसो गछौं भने कसले सत्य प्रचार गरिरहेका छन् र कसले छैनन् भन्ने कुरा हामी सजिलै भन्न सक्छौं ।

जब फिलिप नपुंसकको रथमा चढे, उनले धर्मशास्त्र पढिरहेका भेट्टायो र लेखले भन्दछ, “तव फिलिपले आफ्नो मुख खोलेर धर्मशास्त्रको यसै खण्डबाट तिनलाई येशूको सुसमाचार सुनाए” (प्रेरित ८:३५) । त्यसको परिणाममा उनको हृदयमा साँचो विश्वास उत्पन्न भयो र उनले प्रभुमा आज्ञा पालन गरे । प्रेरित ८:५ मा हामीलाई थाहा छ कि फिलिप सामरियामा गएर उनले मानिसहरूलाई येशूको बारे प्रचार गरे । पछि जब पत्रुस र यूहन्ना भेट्न गयो, अभिलेखले भन्दछ कि तिनीहरूले प्रभुको वचन प्रचार गरे र त्यसपछि तिनीहरू यरूशलेम फर्के (प्रेरित ८:२५) । तिनीहरूले परमेश्वरको वचन र खीष्टलाई प्रचार गरेको कुरालाई जोड दिएको अवलोकन गर्नुहोस् ।

सुसमाचार सुन्ने दुईवटा माध्यमहरू छन् । सर्वप्रथम, जुन कुरा पहिले नै उल्लेख गरिसकेका छौं, हामीले परमेश्वरको वचन आफ्नै निमित्त अध्ययन गर्न सक्छौं । यसो गर्नाले, हामीले खीष्ट, पावल, पत्रुस र अरू परमेश्वरका जनहरू जसद्वारा परमेश्वरका अभिप्रेरित वचनहरू सुन्ने मौका हुन्छ । अहिलेको आधुनिक समयमा पनि सबै मानिसहरूले परमेश्वरको वचन पढ्न सक्दैनन् । यसको अर्थ अरू कसैको मुखबाट सिकाएका परमेश्वरको वचन सुन्नमा निर्भर हुनुपर्छ । यस्तो अवस्थामा दुई समूहका मानिसहरू सहभागी हुन्छन्: प्रचारक र सुन्ने स्रोतहरू । यसैकारण परमेश्वरका वचन प्रचार गर्ने प्रत्येक व्यक्तिहरूमा ठुलो जिम्मेवारी हुन्छ । त्यो बाइबल अनुसार सत्य हुनै पर्छ । यदि उसले परमेश्वरको वचनलाई बेवास्ता र छलौपूर्वक प्रयोग गरेर कसैलाई गलत तर्फ डोच्याइरहेको छ भने त्यसको परिणाममा उ आफैले कष्ट भोग्छ । विभाजन ल्याउने मानिसहरू, राम्रो शब्दहरू र मिठो-मिठो बोलीले सीधा-साधाहरूका हृदयलाई धोका दिने मानिसहरूबाट अलग्गै बस्नु भनी पावलले आफ्नो रोमी दाजुभाइहरूलाई चेतावनी दिन्छन् (रोमी १६:१७, १८) । स्वीकार गर्नुभन्दा अघि उनले सुनेका कुराहरू सत्यता हो कि होइन भनी पक्का गर्ने जिम्मेवारी सुन्ने स्रोतहरूमा हुन्छन् । यस्तो अवस्थामा जसले परमेश्वरको वचन पढ्न सक्छन् तिनीहरूले आफ्नो निमित्त सामान्यतया धर्मशास्त्रहरूलाई छानविन गर्छन् । तर जसले पढ्न सक्दैनन् तिनीहरूमा समस्या हुन्छन् । तिनीहरूले सत्यता

पाइरहेका छन् भन्ने कुरा पक्का गर्नको निम्ति परमेश्वरको वचनबाट तिनीहरूको निम्ति प्रत्यक्षरूपमा कसैले पढेर सुनाइ दिनुपर्छ । यदि कसैले सत्य जान्न चाहन्छन भने निश्चय नै सत्य सिक्ने मार्गहरू पनि छन् । संसारमा गएर सारा जातिलाई सुसमाचार प्रचार गर भनेर प्रभुले प्रेरितहरूलाई भन्नुभयो त्यही सुसमाचार सबैले सुन्नु पर्छ । यो निकै महत्वपूर्ण छ (मर्कस १६:१५) । पुनः अभिलेखले भन्दछ कि तिनीहरू सबै सारा जातिहरू कहाँ गएर सिकाउनु पर्छ (मत्ती २८:१९) । किन? मानव जातिले परमेश्वरको वचन, सत्यता, सुसमाचार सुन्नुपर्छ । त्यसमा विश्वास गर्नुपर्छ, आज्ञाकारी हुनुपर्छ र अनि उद्धार पाउँछ । पावलले तिमोथीलाई लेख्दछ, “आफ्नो विषयमा र आफ्नो शिक्षाको विषयमा होशियारी बस् । यी कुरामा लागि रह । यसो गर्नाले तिमिले आफैलाई र सुन्नेहरूलाई समेत बचाउनेछौ” (१ तिमोथी ४:१६) । कसरी सुनेर एकजनाको उद्धार हुन्छ? जसरी अघिनै उल्लेख गरिसक्यो, विश्वास सुनाइबाट आउँछ, र सुनाइले विश्वास र आज्ञापालनमा डोच्याउँछ र आज्ञाकारीताले उद्धार ल्याउँछ । यहि कुरा वास्तवमा पावलले भनिरहेको छ ।

यदि तपाईंले प्रेरितको पुस्तकबाट परिवर्तनका सबै घटनाहरूलाई पढ्नु हुन्छ भने सबै ठाउँमा सुसमाचार प्रचारकले वचन प्रचार गरेको कुरा अवलोकन गर्नुहुन्छ । प्रचारकको काम के थियो? उद्धार पाउन आवश्यक भएकाहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्‍यो । यसकारण, जब तिनीहरूले सुसमाचार सुने, विश्वास गरे, यसमा आज्ञाकारी भए, त्यसपछि तिनीहरूको उद्धार भयो । यदि तिनीहरूले परमेश्वरको वचन सुन्ने मौका नै पाएन भने के हुन्थ्यो? तिनीहरूको उद्धार हुँदैनन् किनभने परमेश्वरको वचन सुनाइद्वारा विश्वास आउँछ, विना विश्वास परमेश्वरलाई प्रशन्न पार्न सक्दैनन् (हिब्रू ११:६) ।

परमेश्वरले आफ्नो पुत्र येशूले रूप परिवर्तनमा भन्नुभयो, “यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्, यिनीसँग म अति प्रसन्न छु, यिनको कुरा सुन” (मत्ती १७:५) । फेरि पनि येशू ख्रीष्टद्वारा आज परमेश्वर कसरी बोल्नुहुन्छ भन्ने कुरा हिब्रू १:१२ मा पढ्न पाउँछौ । अन्तमा हामी पढ्न पाउँछौ कि ख्रीष्ट वचन हुनुहुन्छ (यूहन्ना १:१,२) । यसकारण यो महत्वपूर्ण छ कि हामी ख्रीष्टको वचन सुनेर विश्वास गछौ । उहाँ हामीलाई बचाउन आउनुभयो । मानिसहरूले भनेका कुराहरूलाई विसर्नुहोस् । प्रभुले भन्नुभएका कुराहरूलाई मानिसहरूका विचार, सोच, शिक्षाहरूसित तुलना गर्ने हो भन्ने ती सबै व्यर्थका हुन्छन् । हामीले सुन्नै पर्ने कुराहरू ख्रीष्टमा छन् । हामीले विश्वास गर्नुपर्ने कुरा ख्रीष्टमा छन् । हामीले

खीष्टको आज्ञाहरूलाई पालन गर्नुपर्छ ।

अन्तमा, याकूब लेख्दछ, “तर वचन पालन गर्ने होओ, र सुन्ने मात्र भएर आफैलाई धोखा नदेओ” (याकूब १:२२) । परमेश्वरको शुद्ध वचनलाई सुन्नु निकै महत्वपूर्ण छ, हामी यहि रोकेर उद्धार गुमाउन पनि सक्छौ । सत्यतालाई पालना नगरेसम्म त्यसले हामीलाई बचाउन सक्दैनन् । यसैकारण वचन सुन्ने मात्र नभएर पालना गर्ने हो भनी हामीलाई उत्साह दिएका छन् । यसलाई हामीले राम्रो तवरले स्मरण गर्नुपर्छ ।

पाठ - छ परमेश्वरमा विश्वास गर्ने

हिब्रू लेखकले हामीलाई भन्दछ, “अव विश्वासचाहिँ आशा राखिएका कुराको निश्चय र नदेखिएका कुराको दृढ भरोसा हो” (हिब्रू ११:१) । विश्वासलाई भरोसा, निर्भरता, स्वीकार भन्न सक्छौ जसले आज्ञाकारितामा डोच्याउँछ । विश्वासकै जगमा टेकेर मानिस ख्रीष्टियान हुन्छन् र विश्वास कै कारणले ख्रीष्टियन भैरहन्छन् ।

पुनः हिब्रू लेखक भन्दछन्, “विश्वासविना परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ । किनकि जो परमेश्वरको नजिक आउँछ, त्यसले परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँलाई खोज्नेहरूलाई उहाँले प्रतिफल दिनुहुन्छ भन्ने पक्का विश्वास गर्नुपर्छ” (हिब्रू ११:६) । कृपया याद गर्नुहोस् कि परमेश्वरमा विश्वास गर्दा दुईवटा कुराहरू समावेश भएको हुन्छन् । पहिलो, उहाँ अस्तित्वमा हुनुहुन्छ भन्ने कुरा विश्वास गर्ने पर्छ । दोस्रो, उहाँको पीछि गएर उहाँलाई खोज्नेहरूलाई परमेश्वरले इनाम दिनु हुन्छ भन्ने कुरा विश्वास गर्ने पर्छ । यदि यी कुराहरू अभाव छ भने कसरी उनको विश्वास प्रहणयोग्य हुन्छन्? जव हामी हाम्रो वरपर हेछौ र अस्तित्व भएका सबै कुराहरूलाई नियाल्छौ तव कसरी परमेश्वर स्वर्गमा हुनुहुन्छ भनी हामी विश्वास गर्छौ वा हामीलाई सहायता हुन सक्छन्? त्यहाँ स्वर्गहरू, पृथ्वी, प्राणीहरू, मानव जीवन छन् । यी सबै कुराहरूले सृष्टिकर्तालाई दर्शाउँछ । दाऊद घोषणा गर्दछ, “आकाशले परमेश्वरका महिमाको वर्णन गर्छ र तारा मण्डलले उहाँका हातको सीपको घोषणा गर्छ” (भजन संग्रह १९:१) । परमेश्वरको अस्तित्वलाई मूर्खले मात्र इन्कार गर्छन् (भजन संग्रह १४:१) ।

परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर्नु मात्र पर्याप्त होइन् । येशू ख्रीष्ट उहाँको पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई पनि विश्वास गर्ने पर्छ । ख्रीष्ट आफैले भन्नुभयो, “तिमीहरूको हृदय व्याकुल नहोस् । तिमीहरू परमेश्वरमाथि विश्वास गर्दछौ, ममाथि पनि विश्वास गर” (यूहन्ना १४:१) । अरू यस्ता धेरै पदहरू छन् जसले उस्तै कुरा सिकाउँदछन् । सुन्नुहोस्: “किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस्”

(यूहन्ना ३:१६) । “येशूले उच्च स्वरले भन्नुभयो, “मलाई विश्वास गर्नेले मलाई होइन्, तर मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्दछ” (यूहन्ना १२:४४) ।

ख्रीष्टमा विश्वास नगर्नेहरूको बारेमा के भन्ने? यी प्रत्येक व्यक्तिहरूको बारेमा हामीलाई धर्मशास्त्रले भन्दछ । ख्रीष्टले भन्नुभयो, “जसले उहाँमाथि विश्वास गर्छ, त्यो दोषी ठहरिँदैनन्, तर विश्वास नगर्नेचाहिँ अघि नै दोषी ठहरिएको छ, किनभने उसले परमेश्वरका एकमात्र पुत्रको नाउँमा विश्वास गरेको छैन” (यूहन्ना ३:१८) । “जसले पुत्रमाथि विश्वास गर्छ, त्यससित अनन्त जीवन छ । जसले पुत्रको आज्ञापालन गर्दैन, त्यसले जीवन देख्नेछैन, तर परमेश्वरको क्रोध त्यसमाथि रहिरहन्छ” (यूहन्ना ३:३६) । “मैले तिमीहरूलाई भने, तिमीहरू आफ्ना पापमा मर्नेछौ, किनभने म उही हुँ भनेर तिमीहरूले विश्वास गरेनौ भने आफ्ना पापमा मर्नेछौ” (यूहन्ना ८:२४) । परमप्रभुमा विश्वास गर्दा प्राप्त हुने आशिषहरूलाई हामीले अधिको धर्मशास्त्रका पदहरूमा पायौ, तर उहाँलाई विश्वास नगर्नेहरूको निम्ति सजाय, दण्ड र धिक्कार पनि हामी त्यही समयमा देख्छौ ।

परमेश्वर र परमेश्वरको पुत्र ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई कति हृदयसम्म विश्वास गर्ने? हामीले उहाँलाई मनले स्वीकार गर्न सक्छौ, तर के यति पर्याप्त छ? परमेश्वरको वचनले भन्दछ कि हामीले हाम्रो विश्वास देखाउनु पर्छ अथवा विश्वासलाई प्रमाणित गर्नुपर्छ । उदाहरणको निम्ति ख्रीष्टले भन्नुभयो, “मैले भनेका कुरा गर्दैनौ भने किन मलाई ‘प्रभु, प्रभु’ भन्दछौ” (लुका ६:४६)? पुन उहाँ भन्नुहुन्छ: “मलाई ‘प्रभु, प्रभु’ भन्ने सबै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैनन् । स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । त्यो दिन धेरैले मलाई भन्नेछन्, ‘प्रभु, प्रभु के हामीले तपाईंको नाउँमा अगमवाणी बोलेनौ?’ तपाईंको नाउँमा भूतहरू धपाएनौ र तपाईंको नाउँमा अनेक शक्तिशाली काम गरेनौ र? अनि म तिनीहरूलाई सफासंग भन्नेछु, ‘मैले तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैन ।’ ए अधर्म काम गर्नेहरू हो, मबाट दूर होओ” (मत्ती ७:२१-२३) । यी मानिसहरू विश्वासी थिए र यसको साथै तिनीहरू धार्मिक अभ्यासहरूमा पनि सामेल भैरहेका थिए, गलत के थियो? तिनीहरूले स्वर्गमा हुनुहुने पिताको इच्छा अनुसार गरिरहेका थिएनन् ।

उहाँले जे भन्नुहुन्छ, हामी त्यो गर्नेछौ र हामीले गर्ने पर्छ । उद्धारको निम्ति हामीले प्रभुमा विश्वास गर्ने पर्छ । त्यसैकारणले

गर्दा “विश्वासले मात्र” बचाउन सक्दैनन । याकूब लेख्दछ, “यसरी विश्वास पनि काममा प्रकट हुँदैन भने त्यो विश्वास मृत हो” (याकूब २:१७) । लेखक अभै भन्दछन्, “तिमीहरू देख्दछौ कि कामद्वारा मानिस धर्मी ठहरिंदोरहेछ, विश्वासद्वारा मात्र होइन्” (याकूब २:२४) र अन्तमा, “जसरी शरीर आत्मादेखि अलग हुँदा मरेको हुन्छ, त्यसै गरी विश्वास पनि कामहरूदेखि अलग हुँदा मरेको हुन्छ” (याकूब २:२६) । प्रेरणा प्राप्त लेखकले यी विविध पदहरूद्वारा हामीलाई देखाइरहेको छ कि उद्धार पाउनको निम्ति “विश्वासद्वारा मात्र” भन्दा पनि धेरै कुराहरू चाहिने रहेछन् । लेखकले एकभन्दा बढी उदाहरणहरूद्वारा यसलाई प्रमाणित गरेको छ ।

कहिलेकाहिं “विश्वासद्वारा मात्र” उद्धार पाउँछन् भनेर प्रचार गर्ने प्रचारकहरू र शिक्षकहरूले आफ्नो अडानलाई स्थिर गर्न यूहन्ना ३:१६ पदलाई उदाहरण लिने गर्दछन् । तै पनि खीष्टले विश्वास मात्रको बारेमा केही पनि भन्नुभएको छैनन् । त्यसको सट्टामा उहाँले देखाउनुहुन्छ कि यदि हामीले परमेश्वरमा विश्वास गर्छौ भने हाम्रो विनाश हुनेछैनन् तर अनन्त जीवन प्राप्त हुनेछ । प्रश्न यो हुनेछ, यदि कसैले परमेश्वर र उहाँको वचनमा विश्वास गर्छन् भने त्यो व्यक्तिले के गर्नेछन्? निश्चय नै उसले प्रभुको आज्ञालाई पालना गर्छ, र त्यहि नै प्रमुख कुरा हो ।

हो, विश्वासद्वारा धार्मिकता आउँछ (रोमी ५:१०), विश्वासद्वारा मात्र होइन् । हामी अनुग्रहद्वारा विश्वासबाट उद्धार भएको छ (एफिसी २:८,९), तर “विश्वासद्वारा मात्र” होइन् । कसैको उद्धार हुन सक्छन् भनेर विवाद गरिरहनु पदैनन् र “विश्वासद्वाराले मात्र” भनेर प्रचार गर्नु बलजपती आफ्नो अवस्थालाई कायम गर्न खोज्नु हो । वास्तवमा सम्पूर्ण समस्या विश्वासको अर्थमा रहेको छ, बाइबलले जुन प्रकारको विश्वासको बारेमा कुरा गर्दछन्, त्यो क्रियाशिल विश्वास, चल विश्वास, कार्य गर्ने विश्वास, आज्ञाकारी विश्वासको बारेमा हो । एक जना विरामी मानिसलाई तिनीहरूले येशूकहाँ ल्याउनु भएको थियो, येशूले ती मानिसहरूको विश्वास देख्नुभयो यो घटना हामीले मत्ती ९:२ मा पढ्न पाउँछौ । विश्वासको बारेमा कुरा मात्र गरेको भन्दा उहाँले हाम्रो विश्वास हेर्न चाहनुहुन्छ । उहाँका आज्ञाहरूमा हामी आज्ञाकारी भएर, हाम्रो कामहरूद्वारा हाम्रो विश्वासलाई प्रदर्शन गरेको उहाँ चाहनुहुन्छ । नत्र होइन भने हाम्रो विश्वास मृत र व्यर्थको हुन्छन् ।

खीष्टको सुसमाचारको एउटा आज्ञा विश्वास गर्नु पनि हो । परमेश्वरको वचन सुनेर विश्वास आउँछ (रोमी १०:१७) । यसले

प्रत्येक व्यक्तिहरूलाई आफ्नो पापको पश्चात्ताप गराउँछ, ख्रीष्ट परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भनी स्वीकार गर्न लगाउँछ, पाप क्षमाको निमित्त बपतिस्मा तर्फ डोर्‍याउँछ । यी सबैकुराहरू अव आउने पाठहरूमा उल्लेख गरिएको छ । तर विश्वासविना यी आज्ञाहरूको पालन गरेको हुँदैनन् । प्रभुको आज्ञामाथि प्रश्न गर्ने होइन्, तर आज्ञा पालन गर्ने हो । उहाँको शिक्षालाई इन्कार गर्ने होइन्, तर पालन गर्ने हो ।

ख्रीष्टले भन्नुभयो, “विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउने छ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कूस १६:१६) । स्वभाविकरूपमा यदि कसैले विश्वास गर्दैनन् भने उ प्रभुप्रति आज्ञाकारी हुँदैनन् । त्यहि समयमा यदि उसले विश्वास गर्छन् भने ख्रीष्टको आज्ञालाई पालन गर्छन् त्यसको मतलब उनले बपतिस्मा पनि लिनेछन् । यो निकै सामान्य कुरा हो, होइन र? प्रेरितको पुस्तकमा परिवर्तनका सबै घटनाहरूमा प्रचारकले मानिसहरूलाई प्रचार गर्छन् । त्यसैले उनले सुन्दछन्, सुसमाचारलाई विश्वास गर्छन्, आफ्ना पापहरू प्रति पश्चात्ताप गर्छन्, ख्रीष्टलाई स्वीकार गर्छन् र पाप क्षमाको निमित्त बपतिस्मा लिन्छन् । तब के हुन्छ? जब कसैले सुसमाचार सुन्दछन्, विश्वासको विन्दुसम्म आउँछन्, अरू बाँकी कुराहरूमा समस्या छैन । किनभने अव उ प्रभुको आज्ञा पालना गर्न तयार हुन्छन् । सबैकुराको निर्भर उसले विश्वास गर्छ कि गर्दैनन् भन्ने कुरामा हुन्छन् ।

हामी प्रेरित २ अध्यायमा अविश्वासीहरूको समुहबारे पढ्न पाउँछौ । तिनीहरू मध्येका कोही मानिसहरू वास्तवमा ख्रीष्टलाई क्रूसमा टाँग्ने काममा सहभागी भएका थिए । पत्रुस र प्रेरितहरूले तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरे । ख्रीष्ट वास्तवमा परमेश्वरको पुत्र कसरी हुनुहुन्थ्यो भनी प्रेरितहरूले देखाए । उनीहरूलाई दोषी ठहर्‍याई सकेपछि यो सामान्य प्रश्न थियो, “अव हामीले के गर्ने?” (प्रेरित २:३७) । अर्को शब्दमा तिनीहरू अव आफ्नो विश्वास अनुसारको काम गर्न तयार भएका छन् र करिब तीन हजार मानिसहरूले पालना गरे (प्रेरित २:४१) । अभिलेखले भन्दछ कि फिलिप सामरियामा गएर सुसमाचार प्रचार गरे । धेरैले विश्वास गरेर बपतिस्मा लिए (प्रेरित ८:१२) । जब फिलिपले नपुंसकलाई ख्रीष्टको बारेमा प्रचार गर्‍यो । लेखले भन्दछ कि उनले विश्वास गरे र उनलाई भने बमोजिम उनले गरे र आफ्नो बाटो आनन्द भएर गयो (प्रेरित ८:२६-३९) । प्रेरित १६ अध्यायमा पावल र सिलासले जेलको हाकिमलाई उद्धार पाउन विश्वास गर्ने पछि भन्ने कुरा बताइरहेका थिए । तर उ अविश्वासी थियो । उनी र उनका घरानाले विश्वास

गर्नको निम्ति तिनीहरूले परमेश्वरको वचन प्रचार गरे । त्यसपछिको अभिलेखले हामीलाई भन्दछ कि परिणाममा भ्यालखानाको हाकिमले तिनीहरूलाई लगेर घाउहरू धोइदिए, यसले पश्चाताप गरेको देखाउँछ । उ र उनका सबै परिवारहरूले बपतिस्मा लिए (प्रेरित १६:३०-३३) । अरू सबै परिवर्तनको घटनाहरूमा पनि यस्तै कुराहरू समानान्तर छन् ।

अन्त्यमा धर्मशास्त्रले विश्वास एउटै छ भनी सिकाउँछ (एफिसी ४:५) । बाइबल एउटै छ, र जव सबैले यसलाई अंगाल्छन् र यसलाई विश्वास गर्छन्, त्यसपछि हामी सबैसंग एउटै विश्वास हुन्छन् । त्यो विश्वासले हामीलाई एउटै काम गर्न लगाउँछ— परमप्रभुको आज्ञा पालन गर्ने र उहाँमा विश्वास योग्य हुने ।

पाठ - सात पापहरुबाट पश्चाताप

सुसमाचारको अर्को आज्ञा पश्चाताप हो । पश्चाताप के हो र ख्रीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानमा यसको के अर्थ लाग्छ? यसलाई शुरू गर्दा, पश्चातापको अर्थ पुन फर्कनु, अर्को दिशामा जानु, परिवर्तन हुनु, खराब/गलत कुराहरुलाई छोडनु भन्ने लाग्छ । हामीले जुन विषयमा कुरा गरिरहेका छौ त्यसलाई उदाहरणको निम्ति येशूले एक समयमा एउटा कथा भन्नुभयो । उहाँले भन्नुभयो, “तिमीहरु के विचार गर्दछौ? एक जना मानिसका दुई छोरा थिए । उसले पहिलो कहाँ आएर भन्यो, ‘छोरा, गएर आज दाखबारीमा काम गरिदे ।’ त्यसले जवाफ दियो, ‘म जान्नेँ ।’ तर पछिबाट पछुताएर गयो । “दोस्रोकोहाँ आएर उसले त्यसै भन्यो । त्यसले जवाफ दियो, ‘म जान्छु’ । तर उ गएन । “अब यी दुईमा कुनचाहिले बाबुको इच्छा पालन गर्‍यो?” तिनीहरुले जवाफ दिए, “पहिलो चाहिले ।” येशूले तिनीहरुलाई भन्नुभयो, ‘साँच्चै म तिमीहरुलाई भन्दछु, कर उठाउनेहरु र वेश्याहरु तिमीहरुभन्दा अघि परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्छन् । किनकि यहन्ना तिमीहरुको धार्मिकताको मार्ग देखाउन आए, तर तिमीहरुले उनीमाथि विश्वास गरेनौ, तर कर उठाउनेहरु र वेश्याहरुले उहाँमाथि विश्वास गरे । तिमीहरुले यो देखेर पनि पश्चाताप गरेनौ, अनि उनीमाथि विश्वास गरेनौ” (मत्ती २१:२८-३२) । ख्रीष्टको मृत्यु, गडाई र पुनरुत्थानको सम्बन्धमा जब कोही आफ्नो पापबाट फर्केर आउँछ, त्यसपछि यो प्रभुको मृत्युको संकेत हुन्छ । यसरी दुईवटै अवस्थामा पश्चाताप किन महत्वपूर्ण छ भनी हामी देख्न सक्छौ ।

सबै मानिस पापी छन् (रोमी ३:२३), पापको ज्याला मृत्यु हो (रोमी ६:२३) भन्ने जानेर मानिसले पश्चाताप गर्ने पछि, नत्र नष्ट हुन्छन् भन्ने कुरा ख्रीष्टले सिकाउनु भयो (लूका १३:३) । यसलाई अर्को शब्दमा भन्दा पश्चाताप गरेनन् वा उसलाई नष्ट पार्ने कुराहरुबाट फर्केर आएनन् भने उसको नष्ट हुनेछन् भनी उहाँ भनिराख्नु भएको छ । पुनः उहाँले भन्नुभयो, “म तिमीहरुलाई भन्दछु, यसरी पश्चाताप गर्नु नपर्ने उनांसय धार्मिक जनहरुका लागि भन्दा पश्चाताप गर्ने एक जना पापीको लागि स्वर्गमा अझ बढी आनन्द

हुनेछ" (लूका १५:७) ।

यसलाई बुझ्नुहोस्, पश्चात्ताप भनेको एकजना मानिसको पापप्रति दुःखित हुनुभन्दा पनि ठूलो कुरा हो । कोही एक जना मानिसलाई पत्रे अन्तमा उसलाई भयालखानामा हाल्यो भने त्यो दुःखित हुन सक्छ । उसले गरेको काम प्रति उ दुःखी नहुन सक्छ, तर उनले आफुले गरेको कामको परिणामको निम्ति मूल्य तिर्नुपर्छ । यो पश्चात्ताप होइन । प्रेरित पावलले हामीलाई भन्दछ, "किनभने ईश्वरीय शोकले मुक्तिको निम्ति पश्चात्ताप उत्पन्न गर्छ र त्यसमा पछुतो हुँदैन, तर सांसारिक शोकले भने मृत्यु उत्पन्न गर्छ" (२ कोरिन्थी ७:१०) । ईश्वरीय शोकले पश्चात्तापमा डोर्न्याउँछ, तर पश्चात्तापको निम्ति गल्टी महशुस गरेर मात्र हुँदैन ।

कसले पश्चात्ताप गर्नुपर्छ? पावलले, अरियोपागसको वीचमा एथेन्सका मानिसहरूलाई प्रचार गर्नु, आफ्नो प्रवचनको अन्त्यमा उनले भन्यो, "यस्तो अज्ञानताका समयलाई परमेश्वरले ध्यान दिनुभएन, तर अब प्रत्येक ठाउँमा सबै मानिसहरूलाई पश्चात्ताप गर्ने आज्ञा दिनुहुन्छ" (प्रेरित १७:३०) । यो भनाई अनुसार सबै ठाउँमा सबै मानिसहरूलाई आफुले गरेको पापप्रति पश्चात्ताप गरेको प्रभु चाहनुहुन्छ । यहाँ वास्तविकतालाई याद गर्नुहोस् कि हाम्रा अज्ञानताका कारणले परमेश्वरले केही कुरामाथि दृष्टि गर्नु हुन्छ, तर उहाँले स्पष्ट पार्नुहुन्छ कि हामीले ज्ञानमा होस् या अज्ञानतामा होस्, जुनसुकै अवस्थामा गरेका कुनै पनि पापलाई उहाँ सहनुहुन्छ । फेरी प्रेरित पत्रुस भन्दछन्, "आफ्नो प्रतिज्ञाको बारेमा प्रभु ढीलो गर्नुहुन्छ भन्ने कसै-कसैको भनाई भए तापनि उहाँ ढीलो गर्नुहुन्छ, तर कोही पनि नष्ट नहोस्, तर सबै जनाले पश्चात्ताप गर्नु भन्ने इच्छा गरेर प्रभु तिमीहरूप्रति धैर्यवान हुनुहुन्छ" (२ पत्रुस ३:९) ।

सबै जना पश्चात्तापमा आउने कुरा गर्दा स्वभाविक रूपमा ती मानिसहरू जसले पाप गरेका छन् तिनीहरूको पहिचान धर्मशास्त्रहरूले दिन्छन् । यसमा बालकहरू वा बालबच्चाहरू समावेश हुँदैनन् किनभने "स्वर्गको राज्य तिनीहरू जस्तैको हो" (मत्ती १८:१-३) । त्यसको सट्टामा आफ्नो पापहरूप्रति पश्चात्ताप गर्न सक्ने वा आफ्ना गलत कामहरूको ज्ञान भएका र ती कुराहरूबाट फर्केर आउन चाहनेहरूको निम्ति सुसमाचार प्रत्यक्ष रूपमा तिनीहरूप्रति केन्द्रित भएका छन् । जो व्यक्ति जवाफदेही उमेरसम्म पुगेका हुन्छन् तिनीहरूले मात्र पश्चात्ताप गर्न सक्छन् ।

पेन्तिकोसको दिनमा पत्रुस र प्रेरितहरूले मानिसहरूलाई प्रचार

गरेको कुरा प्रेरित २ अध्यायमा उल्लेख गरेका छन् । तिनीहरूले पापीहरूलाई प्रचार गरिरहेका थिए, ती मानिसहरू जो ख्रीष्टलाई कूसमा टुङ्ग्याउने काममा हिस्सा लिएका थिए । स्वभाविक रूपमा यसकारण तिनीहरूले अब हामीले के गर्नुपर्छ भन्ने जवाफ मागिरहेका थिए । पत्रुसले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “पश्चात्ताप गर, र तिमीहरूका पाप-क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा, तिमीहरू प्रत्येकले बप्तिस्मा लेऊ र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौं” (प्रेरित २:३८) । धर्मशास्त्रका यी पदहरूबाट यो स्पष्ट छ कि पश्चात्ताप पनि सुसमाचारको एउटा आज्ञा हो । यसको मतलब यदि तिनीहरू प्रभुमा आज्ञाकारी भएर पाप क्षमा हुन चाहन्छन् भने सबै जना आफ्ना पापबाट फर्कनै पर्छ । अथवा अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा पश्चात्ताप नगरीकन उद्धार पाउँदैनन् र स्वर्ग जान सकिदैन । उत्तम नैतिक जीवन मात्र पर्याप्त छैनन् । उद्धार मुक्ति पाउनको निम्ति अरू कुनै पनि कामहरू गरेर हुँदैन, प्रभुले जे भन्नुभएको छ त्यही नै गर्नु पर्छ ।

प्रेरितको पुस्तक पल्टाएर परिवर्तनका घटनाहरूलाई विचार गरेर हेर्दा यदि पश्चात्ताप गर्ने आज्ञा गरेको छैन भने त्यसलाई व्यवहारिक रूपमा प्रयोग गरेको भेटाउनु हुन्छ । उदाहरणको निम्ति प्रेरित १६ अध्यायमा पावल र सिलासले भयालखानाको हाकिम र उनको परिवारलाई प्रभुको वचन प्रचार गरिसकेपछि त्यहाँ भनेको छ कि उनले तिनीहरूलाई लगेर तिनीहरूका घाउहरू धोइदिए । यदि यो पश्चात्ताप होइनन् भने के हो त? शाऊलको घटनामा पनि प्रेरित ९ अध्यायमा उनी ख्रीष्टियानहरूलाई सताउने व्यक्ति थियो । तर जब एकपल्ट प्रभु उनीकहाँ देखापर्नु भयो त्यसपछि उ भिन्नै व्यक्ति भयो । उनले सुसमाचारलाई आज्ञापालन गर्न मात्र गएनन्, तर ख्रीष्ट र उहाँलाई कूसमा टाँगिएको प्रचार गर्न गए, जुन कुरालाई शुरूमा उनले तिकताका साथ विरोध गरेको थियो । के यो पश्चात्ताप होइन?

कसैले यसो भनेको थियो कि सुसमाचारलाई पालन गर्दा मनको परिवर्तन हुन्छ, जुन चाहिँ विश्वासद्वारा आउँछ, जीवनको परिवर्तन, जसमा पश्चात्ताप सहभागी हुन्छन् र अवस्थाको परिवर्तन, जसको परिणाम बप्तिस्मा हुन्छ । पश्चात्ताप र ख्रीष्टको आज्ञाकारितामा सबैको पापक्षमा हुन्छ वा पाप धोइन्छ । त्यो व्यक्ति नयाँ सृष्टि (२ कोरिन्थी ५:१७), ख्रीष्टमा नयाँ व्यक्ति (गलाती ३:२६,२७) हुन्छ । जुन कुराहरू उसले एकपल्ट गरेको थियो, अब उसले कहिले पनि गदैनन् । जुन कुराहरू उसले एकपल्ट विरोध गरेको थियो, अहिले ती कुराहरू गर्छन् । संसारमा भएका कुराहरू

भन्दा यो बिलकुल फरक छन् ।

कोही ख्रीष्टियान भैसकेपछि पनि त्यस्तो समयहरू आउँछन् जहाँ उसले फेरी पश्चात्ताप गर्ने पर्छ । ख्रीष्टियानहरू सिद्ध छैनन् । विश्वासयोग्य ख्रीष्टियानहरूले पनि गल्ती गर्न पुग्छन् । जसले जानीजानी पाप गर्छन् तिनीहरूले आफ्ना दोषहरूलाई स्वीकार गर्ने पर्छ र पाप क्षमाको निम्ति परमेश्वरमा प्रार्थना गर्नु पर्छ (याकूव ५:१६, प्रेरित ८:२२) । नत्रभने तिनीहरू नष्ट हुनेछन् ।

तर जो ख्रीष्टियान हुनुभएको छैनन्, र मण्डलीको सदस्य हुनुभएको छैनन्, उहाँहरूले ख्रीष्टलाई सुन्नु आवश्यक छन्, उहाँमा विश्वास गर्नुपर्छ, तिनीहरूको पापको पश्चात्ताप गर्नुपर्छ, ख्रीष्ट परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भनी स्वीकार गर्नुपर्छ र पाप क्षमाको निम्ति बप्तिस्मा लिनुपर्छ । यी प्रत्येक आज्ञाहरू महत्वपूर्ण छन् । तिनीहरू मध्ये एउटालाई पनि समावेश गरिएनन् भने उद्धार हुँदैनन् । पश्चात्तापको सन्दर्भमा सबै पापहरू, सबै गलत कुराहरू, सबै धार्मिक गल्तीहरू उनको जीवनमा हुन सक्छन्, उहाँमा आज्ञाकारी भइरहनको निम्ति त्याग्ने भन्ने अर्थ लाग्छ । अनि मात्र उसले भन्न सक्छ कि पश्चात्तापको आज्ञालाई पालन गरेको छु ।

पाठ - आठ खीष्टको स्वीकार

खीष्टलाई परमेश्वरको पुत्रको रूपमा स्वीकार गर्नु सुसमाचारको अर्को आज्ञा हो । “स्वीकार” शब्दको अर्थ थाहा पाउनु, घोषणा गर्नु, जानकारी हुनु, अरूमाथि आफ्नो विश्वासलाई प्रकट गर्नु हो । जो उहाँमा आज्ञाकारी हुन्छन्, प्रभुले हामी सबैबाट यही कुराको अपेक्षा गर्नुहुन्छ । येशू खीष्ट परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई विश्वास गर्नेसम्म अगाडि जानुपर्छ । यदि उसले यस्तो प्रकारको स्वीकार गर्न चाहँदैनन् भने प्रभुको आज्ञाकारी हुन पनि तयार हुँदैनन्, नत कुनै पनि परिस्थितिमा उसले प्रभुप्रति आज्ञाकारी हुन्छन् ।

येशूले स्वीकारको महत्वलाई सिकाउँदै हुनुहुन्थ्यो । अनि उहाँले भन्नुभयो, “यसकारण हरेक जसले मानिसहरूका सामु मलाई स्वीकार गर्छ, म पनि उसलाई स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको सामुन्ने स्वीकार गर्नेछु । तर हरेक जसले मलाई मानिसहरूका सामुन्ने इन्कार गर्छ, म पनि उसलाई स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको सामुन्ने इन्कार गर्नेछु” (मत्ती १०:३२,३३) । यहाँ केही कुराहरू हेरौं:

- (१) खीष्टलाई स्वीकार गर्न सबैलाई निमन्त्रण गरिएको छ । तिनीहरूको र कहाँ छन् भन्ने कुराको सरोकार राख्दैनन्, यो सत्यता आफैमा खडा भएका छन् ।
- (२) खीष्टको स्वीकार गर्ने पर्छ, आफ्नो पापको स्वीकार होइनन् । सबैभन्दा पहिला परमप्रभुले मानिसहरूको निष्ठा चाहनुहुन्छ, त्यसपछि उहाँले मानिसहरूको पापसित सामना गर्नुहुन्छ ।
- (३) यो स्वीकार मानिसहरूको सामु हुनैपर्छ । यसका साक्षीहरू हुनुपर्छ । यदि कसैले खीष्टमा सौचो विश्वास गर्दछन् भने उसले परमेश्वरमा विश्वास गरेको कुरा सबैलाई थाहा होस् ।
- (४) जसले खीष्टलाई व्यक्तिगत रूपमा स्वीकार गर्ने इच्छा गर्छन्, तिनीहरूको निम्ति खीष्टले स्वर्गीय पिताको सामुन्ने स्वीकार गर्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो । स्वर्गमा हुनुहुने पिताको सामुन्ने पुत्रले स्वीकार गर्नुहुने, आशिष, सम्मानको वारेमा सोच्नुहोस् । परमप्रभुले के सोध्दैहुनुहुन्छ? मानिसहरूको अगाडि उहाँलाई स्वीकार गरेको चाहनुहुन्छ ।

(५) जसले मानिसहरूको अगाडि उहाँलाई स्वीकार गर्न इन्कार गर्छन्, स्वर्गमा हुनहुने पिताको अगाडि उहाँले पनि इन्कार गर्नुहुन्छ । उहाँलाई साधारणतया स्वीकार गर्न इन्कार गरेको होइन, तर तिनीहरूले उहाँलाई इन्कार गर्छन् र त्यसैले उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूकै हिसाबले व्यवहार गर्नुहुनेछ ।

यी दुईवटा धर्मशास्त्रका पदहरूमा धेरै कुराहरू उल्लेख गरेका छन् । जसले उहाँलाई इन्कार गर्छन् प्रभुले तिनीहरूको निम्ति आशिष र त्यसको परिणामहरू दुवै पाटामा देखाउनु हुन्छ । प्रत्येक व्यक्ति स्वयम् आफैले निर्णय गर्न उहाँले छोडनु भयो ।

जसले ख्रीष्टलाई स्वीकार गर्दैनन् तिनीहरूको बारेमा बाइबलले के भन्दछन्? प्रेरित यूहन्ना भन्दछ, "किनकि भ्रममा पार्नेहरू धेरै जना संसारमा आएका छन्, जसले येशू ख्रीष्ट शरीरमा आउनु भएको हो भनी स्वीकार गर्दैनन् । यस्तो व्यक्ति नै छली र ख्रीष्ट विरोधी हो" (२ यूहन्ना ७) । कसले प्रभुलाई स्वीकार गर्नुपर्छ? पावल लेख्दछ, "र हरेक जिब्रोले परमेश्वर पिताका महिमाको निम्ति येशू ख्रीष्टलाई प्रभु भनी स्वीकार गर्नुपर्छ" (फिलिप्पी २:११) । हामी अवलोकन गर्छौ कि यो स्वीकार हाम्रो मुखले मात्र गर्ने होइन, तर यो उद्धार मुक्तिको निम्ति गर्ने हो । कृपया याद गर्नुहोस्, "किनकि यदि तिमिले येशूलाई प्रभु हो भनी आफ्नो मुखले स्वीकार गर्‍यो, र परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो भनी आफ्नो हृदयमा विश्वास गर्‍यो भने तिम्रो उद्धार हुनेछ, किनकि मानिसले आफ्नो हृदयले विश्वास गर्छ र ऊ निर्दोष ठहरिन्छ, अनि उसले आफ्नो मुखले स्वीकार गर्छ र उद्धार पाउँछ" (रोमी १०:९,१०) । कसैले गलत तरीकाले निष्कर्ष दिएका छन् कि उद्धार पाउनको निम्ति परमप्रभुलाई चिन्नुपर्छ र आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्नु पर्छ, अन्तिम कुरा नै त्यही हो । तर विश्वासबारे के भन्ने? कसैले भन्न सक्छ स्वीकार विश्वासमा आधारित छन् । त्यसो भए पश्चातापको बारेमा के भन्ने? यहाँ पश्चातापको बारेमा केही भनेको छैनन् । जसले सजिलो मार्गहरू खोजिरहन्छन्, तिनीहरूले प्रायजसो धेरै कुराहरू हेरिरहेका हुन्छन् । उद्धार मुक्तिको योजनामा विश्वास र ख्रीष्टको स्वीकार कसरी मिल्छन् भन्ने कुरा अर्को पदले देखाउँछ । पहिलो, आफ्नो हृदयमा कसरी विश्वास गर्छन भन्ने कुरा उनले देखाउँछन्, तर यो धार्मिकतामा वा मुक्तिमा हुन्छ । त्यसको उद्धार भएको छैनन् तर मुक्तितर्फ हेरिरहेका छन् । दोस्रो, मुखबाट गरिएको स्वीकारले मुक्तितर्फ डोर्‍याउँछ भन्ने कुरा उनले देखाइरहेको छ । यहाँको स्वीकार येशू ख्रीष्ट परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा

हो र फेरी यो मुक्तिको निम्ति हो । अर्को शब्दमा ख्रीष्टमा विश्वास, ख्रीष्ट परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भनी स्वीकार मात्रले उद्धार मुक्तिको निम्ति पर्याप्त छैनन् । यस्तो विश्वास र स्वीकार विना निश्चय नै कसैले पनि उद्धार पाउँदैनन्, तर अझै गर्नुपर्ने कुरा छन् ।

अन्त्यमा, हामीसँग एउटा उदाहरण छ जहाँ मानिसलाई बपतिस्माको विषयसम्म पुग्नको निम्ति यो स्वीकार गरिएको छ । आउनुहोस् यो कथा पढौ: “त्यसपछि प्रभुका एउटा दूतले फिलिपलाई भने, ‘उठेर दक्षिणतिर यरूशलेमबाट गाजातर्फ जाने बाटोमा जाऊ । त्यहाँ मरूभूमिको बाटो छ ।’ अनि फिलिप उठेर गए, र एक जना इथियोपियाली नपुंसकलाई भेटे, जो इथियोपिया देशकी महारानी कन्दाकीका ठुला पदाधिकारी र समस्त सम्पत्तिका कोशाध्यक्ष थिए । उनी यरूशलेममा आराधना गर्न गएका थिए । उनी फकिरहेका थिए, र आफ्नो रथमा बसी यशैया अगमवत्ताको पुस्तक पढिरहेका थिए । तव पवित्र आत्माले फिलिपलाई भन्नुभयो, ‘जाऊ र त्यस रथको साथ लाग ।’ फिलिप तिनीकहाँ दौडेर गए, र तिनलाई यशैया अगमवत्ताको पुस्तक पढिरहेको सुनेर उनले सोधे, ‘तपाईंले पढिरहनु भएको कुरा बुझ्नु हुन्छ?’ तव तिनले भने, ‘कसैले नबताइकन म कसरी बुझ्न सक्छु र?’ अनि तिनले फिलिपलाई रथमा चढी तिनको साथमा बस्न अनुरोध गरे । अब तिनले पढिरहेका धर्मशास्त्रको खण्ड यो थियो: जसरी भेडा काटिनलाई लगिन्छ, वा थुमा ऊन कत्रनेको सामु चुप रहन्छ, त्यसरी नै उनले आफ्नो मुख खोलेन । उसको अपमानित अवस्थामा उसलाई न्याय मिलेन । उसको पुस्तको बयान कसले गर्ने? किनभने उसको जीवन पृथ्वीबाट हरण भयो ।” तव ती नपुंसकले फिलिपलाई भने, ‘कृपा गरी मलाई भन्नुहोस्, अगमवत्ताले यो कसको विषयमा भनेका हुन्, उनको आफ्नै विषयमा कि अरू कसैको विषयमा?’ तव फिलिपले आफ्नो मुख खोलेर धर्मशास्त्रको यसै खण्डबाट तिनलाई येशूको सुसमाचार सुनाए, अनि उनीहरू बाटोमा जाँदाजादै केही पानी भएको एउटा ठाउँनेर आइपुगे । ती नपुंसकले भने, ‘हेर्नुहोस्, यहाँ पानी रहेछ, मलाई बपतिस्मा हुनदेखि केले रोक्न सक्छ?’ फिलिपले भने, ‘यदि सारा हृदयले नै विश्वास गर्नुहुन्छ भने तपाईंले बपतिस्मा लिन सक्नुहुन्छ ।’ तिनले जवाफ दिए, ‘येशू ख्रीष्ट नै परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भनी म विश्वास गर्दछु ।’ तिनले रथ रोक्ने आज्ञा दिए, अनि फिलिप र ती नपुंसक दुवै पानीमा ओर्ले र उनले तिनलाई बपतिस्मा दिए । तर जब उनीहरू पानीबाट बाहिर उक्ल आए, तव प्रभुका आत्मा

फिलिपलाई पत्रे लैजानुभयो, र ती नपुंसकले उनलाई फेरी देखेनन्, र ती रमाउँदै आफ्नो बाटो लागे” (प्रेरित ८:२६-३९) । यहाँ के भएको छ भन्ने कुरा स्पष्ट देखिन्छ । फिलिपले यो मानिसलाई ख्रीष्टको बारेमा सिकाए र उहाँलाई आज्ञापालन गर्नको निम्ति के गर्नुपर्छ भनी बताए ।

त्यसपछि प्रभुको बारेमा सिक्दा उनले उहाँको आज्ञापालन गर्न चाहे । कृपया याद गर्नुहोस्, उनलाई बपतिस्मा दिनुभन्दा अगाडि उनले येशू ख्रीष्ट परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो भनी विश्वास गरेको छ कि छैन भनी जान्न चाहेको थियो । नपुंसकले सकारात्मक रूपमा जवाफ दिए । स्वीकार भएपछि मात्र फिलिपले उनलाई बपतिस्मा दिन इच्छुक भए । उदाहरणको आधारभूत कुरा यही हो, ख्रीष्टको स्वीकारसित अरू धर्मशास्त्रहरूको पदलाई संकलन गरेर राख्दा, हामीले कसैलाई बपतिस्मा दिनुभन्दा अघि उसले येशू ख्रीष्ट परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई विश्वास गरेको छ कि छैन भनी सोध्नु पर्छ । जब उनले हो भने जवाफ दिन्छन्, त्यसपछि हामी बपतिस्माको निम्ति अगाडि बढ्छौ ।

यो स्वीकारलाई प्रायजसो उत्तम स्वीकार पनि भनिन्छ । वास्तवमा यदि कुनै स्वीकारलाई उत्तम स्वीकार भनिन्छ भने त्यो यही नै स्वीकार हुनुपर्छ । यसकारण अब हामीसँग के छ? उद्धार पाउनको निम्ति सुसमाचार सुन्नै पर्छ, त्यसलाई विश्वास गर्नुपर्छ, आफ्ना पापहरूबाट पश्चाताप गर्नुपर्छ, ख्रीष्टलाई परमेश्वरको पुत्रको रूपमा स्वीकार गर्नुपर्छ र अन्तमा पाप क्षमाको निम्ति बपतिस्मा लिनुपर्छ । मुक्तिको पूर्ण योजनाको एउटा हिस्सा यो घटनामा ख्रीष्टलाई स्वीकार गर्नु हो । सुसमाचारको एउटा आज्ञा स्वीकार पनि हो । स्वीकारले मात्र कसैलाई बचाउन सक्दैनन्, तर यो विना पनि कसैको उद्धार हुन सक्दैनन् । जतिबेला यसलाई हामी प्रभुमा प्रयोग गछौ, त्यतिबेला यो ठुलो र शक्तिशाली हुन्छ ।

पाठ - नौ पाप क्षमाको निम्ति बप्तिस्मा

हरेक समयमा सम्भवत सबै भन्दा बढी बिबादित विषय बप्तिस्मा हुनुपर्छ । तै पनि यो बाइबलिय विषय र सुसमाचारको एउटा आज्ञा हो । अरू आज्ञाहरूभन्दा यो कम महत्वको होइन् । यो अरू जतिकै आवश्यक छ । कुनै आज्ञाले बचाउँदैनन्, तर यसको सट्टामा यो आज्ञापालनको निम्ति आज्ञाहरूको संकलन हो । प्रत्येक जसले खोज्दछन्, तिनीहरूको निम्ति मुक्ति उपलब्ध हुन्छन् ।

यस पाठमा सम्भव भएसम्म बप्तिस्माको बारेमा हामी धेरै पाठ सिक्ने कोशिस गर्छौं । शुरूमा हामी यसको अर्थ बुझ्ने प्रयास गर्नेछौं । यो सजिलो छ । बप्तिस्मा शब्द ग्रीक भाषाको ब्याप्टिजोबाट आएको हो । यसको अर्थ डुबाउनु, चोप्नु, पानीले ढाक्नु, गाडिनु, ढाक्नु भन्ने अर्थ लाग्छ । यसलाई धर्मशास्त्रले समर्थन गर्छ । आउनुहोस सुनौ, “के तिमीहरू जान्दैनौ, हामी सबै जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिस्मा लियो, उहाँकै मृत्युमा बप्तिस्मा लिएका थियौ? यसकारण बप्तिस्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियो, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिडौं” (रोमी ६:३,४) । “बप्तिस्मामा तिमीहरू उहाँसँगै गाडिएका थियौ । मरेकाहरूबाट उहाँलाई जीवित पार्नुहुने परमेश्वरको कार्यमा विश्वास राखनाले यही बप्तिस्मामा तिमीहरू पनि उहाँसँगै जीवित पारियो” (कलस्सी २:१२) । तर छर्किने र खन्याउनेबारे के भन्ने? तिनीहरू मानिसद्वारा निकालेका कुरा हुन् । पानीमा डुबाउने अभ्यासलाई स्थानान्तर गर्न निकालेको हो । जसले परमेश्वरको वचनलाई सम्मान गर्छन् तिनीहरूले यस्ता कुराहरूलाई कहिल्यै स्वीकार गर्दैनन् ।

बाइबलमा हामी विभिन्न बप्तिस्माहरूको बारेमा पढ्न पाउँछौं । एउटै बप्तिस्मा छ भनी एफिसी ४:५ मा पावल लेख्दछ । आज कुन बप्तिस्माले हामीलाई बाँधिएका छन्? प्रेरित ८:२६-३९ मा हामी फिलिप र नपुसकको कथा पढ्न पाउँछौं । फिलिपले त्यसलाई ख्रीष्ट र उहाँको इच्छाको बारेमा सिकाइसकेपछि उनले बप्तिस्मा लिन चाहयो । अभिलेखले भन्दछ, “अनि उनीहरू बाटोमा जाँदा जाँदै केही पानी भएको एउटा ठाँउनेर आइपुगे । ती नपुसकले भने, ‘हेर्नुहोस्,

यहाँ पानी रहेछ, मलाई बप्तिस्मा हुनदेखि के ले रोक्न सकछ?' फिलिपले भने, 'यादि सारा हृदयले नै विश्वास गर्नहुन्छ भने तपाईंले बप्तिस्मा लिन सक्नुहुन्छ।' तिनले जवाफ दिए, 'येशू ख्रीष्ट नै परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भनी म विश्वास गर्दछु।' तिनले रथ रोक्ने आज्ञा दिए, अनि फिलिप र ती नपुंसक दुवै पानीमा ओर्ले, र उनले तिनलाई बप्तिस्मा दिए।" यहाँ केही कुराहरू अवलोकन गरौं:

- (१) प्रभुमा त्यो मानिस आज्ञाकारी भएपछि मात्र अन्तिम परिणाममा बप्तिस्मा आउँछ।
- (२) यो गडाई हो, त्यो पानीमा गाडियो। यसलाई हामीले उच्चारण गर्नुपर्छ।
- (३) यसकारण यो विन्दुमा आउँदा पूर्णतया छल्ने कुनै स्थान नै छैनन्। अभिलेखले भन्दछ कि तिनीहरू दुवैजना पानीमा ओर्ले। यसलाई अझ स्पष्ट पार्न फिलिप र नपुंसक दुवैजना पानीमा गयो भन्ने अर्थ लाग्छ। बप्तिस्मा लिइसकेपछि दुवैजना पानीबाट बाहिर उक्लिए। कसले यसमा विवाद गर्न सकछन्? जसले प्रभुको वचनलाई स्वीकार्दछन् तिनीहरूले निश्चय नै गदैनन्।

यहन्ना ३:३-५ पदहरूलाई पढ्दाउँदा, धर्मशास्त्रले हामीलाई भन्दछ, "येशूले तिनलाई जवाफ दिनुभयो, 'साँच्चै म तिमीलाई भन्दछ, कोही नयाँ गरी जन्मेन भने उसले परमेश्वरको राज्य देख्न सक्दैनन्।' निकोदेमसले उहाँलाई भने, 'मानिस बुढो भएपछि कसरी जन्मन सकछ र? के त्यो आफ्नो आमाको कोखमा दोस्रो चोटि पसेर जन्मन सकछ?' येशूले जवाफ दिनुभयो, 'साँच्चै म तिमीलाई भन्दछ, कोही पानी र आत्माद्वारा जन्मेन भने परमेश्वरको राज्यमा पस्न सक्दैन।' कसैको उद्धार मुक्तिमा पानीले कस्तो भूमिका खेल्छ? यो सामान्य छ। यो बप्तिस्माको सम्बन्ध हो। यहि नै कुरा विचार गरिएको छ। बप्तिस्माको क्रियाद्वारा कोही नयाँ गरी जन्मेको हुन्छ जुन परमेश्वरको वचनद्वारा आत्माले उनलाई अगुवाई गर्नु हुन्छ (१ पत्रुस १:२३)। हामीलाई थाहा छ, कि यसलाई १ कोरिन्थी १२:१३, रोमी ६:३,४ जस्ता पदहरूले ढाकेको हुन्छ, अरूले हामीलाई बताउँछ कि यो क्रियाले मानिसलाई ख्रीष्टको मण्डली वा प्रभुको राज्यमा सार्नु हुन्छ।

पावलले तीतसलाई लेख्दछ, "तव हामी आफैले धार्मिकतामा गरेका कामबाट होइन्, तर उहाँको आफ्नै कृपा अनुसार पुनर्जीवनको स्नानद्वारा र पवित्र आत्माद्वारा भएको नवीकरणबाट उहाँले हामीलाई मुक्ति दिनुभयो" (तीतस ३:५)। यहाँ पुनर्जीवनको स्नानले पानीको बप्तिस्मालाई संकेत गर्छ। वास्तवमा

यही कुरा भनिरहेको हो । यसकारण बपतिस्मा भनेको गाडिनु हो । तर यो पानीमा गाडिनु भन्ने अर्थ लाग्छ । यहि नै धर्मशास्त्रको बपतिस्मा अहिले लागु हुन्छ ।

जब हामीले विभिन्न पदहरूलाई अध्ययन गर्छौ तब हामी बपतिस्माको महत्वलाई देख्छौ । यसले के गर्छन भनी हामीलाई बताउँछ । उदाहरणको निम्ति, यसले बचाउँदछ, “यहि पानी बपतिस्माको एउटा रूप हो, जसले तिमीहरूलाई बचाउँदछ । यो शरीरको मैला हटाएजस्तो होइन्, तर शुद्ध विवेकको निम्ति परमेश्वर तर्फको एउटा प्रतिज्ञा हो । यसले मृतकबाट भएको येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा तिमीहरूलाई बचाउँदछ” (१ पत्रस ३:२१) । बपतिस्माले मात्र हामीलाई बचाउँदछ भनी प्रेरितले भन्दैनन्, तर त्यसले हामीलाई बचाउँदछ जब प्रभुले सिकाउनु भएको उहाँका वचनलाई एकसाथ जोडिएर राख्छौ । ख्रीष्ट आफैले भन्नुभयो, “विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कूस १६:१६) । बपतिस्माले कहिले हामीलाई बचाउँछ? जब कसैले विश्वास गर्छन र बपतिस्मा लिन्छन् । बपतिस्मालाई इन्कार गर्नु भनेको ख्रीष्टलाई इन्कार गर्नु हो ।

यसलाई निरन्तरता दिदै बपतिस्मा पाप क्षमाको निम्ति हो: “पत्रसले तिनीहरूलाई भने, ‘पश्चाताप गर, र तिमीहरूका पाप-क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बपतिस्मा लेऊ र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौ’” (प्रेरित २:३८) । शाऊललाई बपतिस्मा लिनको निम्ति भनियो ताकि उसका पापहरू धोइएका होस् । सुन्नुहोस्: “त अब किन पर्खनुहुन्छ? उठनुहोस्, र बपतिस्मा लिनुहोस्, अनि उहाँको नाउँको पुकार गरेर आफ्ना पाप धुनुहोस्” (प्रेरित २२:१६) । यो प्रभुको आज्ञा हो: “अनि तिनले तिनीहरूलाई येशू ख्रीष्टको नाउँमा बपतिस्मा लिनु भनी आज्ञा गरे...” (प्रेरित १०:४८) ।

मुक्ति, पाप क्षमा इत्यादि यी आज्ञाकारिताद्वारा ख्रीष्टको रगतसम्पर्कको सम्पर्कमा आउँछ, जसले वास्तविक रूपमा कसैको पाप क्षमाको निम्ति सम्भव बनाउँछ । हामीलाई मत्ती २६:२८ मा भन्दछन् कि येशू ख्रीष्टको रगत पापको प्रायश्चित्तको लागि बहाइन्छ । यदि तिनीहरूको पाप क्षमा भएको चाहन्छन् भने तिनीहरूले पश्चाताप गरेर बपतिस्मा लेओ भनी पत्रसले पेन्तिकोसको दिनमा मानिसहरूलाई भन्यो । यसको मतलब, सामान्य आज्ञालाई पालन गर्दा ख्रीष्टको रगतमा सम्पर्क हुन्छन् जसको परिणाममा पाप क्षमा हुन्छ । एफिसी १:७ र कलस्सी १:४ ले

हामीलाई भन्दछ कि ख्रीष्टको रगतद्वारा पाप क्षमा हुन्छ, तर शाऊललाई आफ्नो पाप धुनको निम्ति वा क्षमा पाउनको निम्ति ब्रिपिस्मा लिनु आवश्यक छ भन्यो । यसरी फेरी एकपल्ट स्पष्ट भएको छ कि ब्रिपिस्माको क्रियाद्वारा ख्रीष्टको रगतसंगको सम्बन्धमा आउँछ जसले पापहरू धोई पखाल्छ । निश्चय नै हामीलाई रोमीको पुस्तक ६ अध्यायले भन्दछ कि प्रभुको आज्ञालाई पालना गरेर हामी प्रभुको मृत्युको लाभसम्ममा पुग्छौ, जसको अर्थ पाप क्षमा हो ।

ब्रिपिस्माद्वारा हामी ख्रीष्टमा प्रवेश गर्छौ । पावलले गलातीका दाजुभाइहरूलाई लेख्दछन, "किनकि विश्वासद्वारा तिमीहरू सबै ख्रीष्ट येशुमा परमेश्वरका सन्तान हो । किनकि तिमीहरूमध्ये जतिको ख्रीष्टमा ब्रिपिस्मा भयो, तिमीहरू सबैले ख्रीष्टलाई धारण गरेका छौ" (गलाती ३:२६,२७) ।

ब्रिपिस्माले मात्र बचाउन सक्दैनन्, र बचाउँदैनन् तर विना ब्रिपिस्मा पनि बचाइदैनन् भन्ने कुरालाई जोड दिएको छ । व्यक्तिको उद्धार पहिला हुन्छ र त्यसपछि ब्रिपिस्मा लिइन्छ भनेर धर्मशास्त्रमा त्यस्तो कुरा कहिल्यै पनि सिकाएको छैनन् । ब्रिपिस्मा के हो भन्ने कुरालाई मात्र बुझ्ने होइन कि यसको उद्देश्यलाई पनि बुझ्नु पर्छ । अब एक जना व्यक्तिले बाह्र पल्ट पानीमा डुबेको हुन सक्छ तर उसले सही उद्देश्यले पानीमा डुबेको छैनन् भने उसको धर्मशास्त्र अनुसार ब्रिपिस्मा भएको छैनन् । एउटै ब्रिपिस्मा छ र बाइबलको एउटै ब्रिपिस्मा हुनको निम्ति पाप क्षमाको निम्ति पानीमा गाडेको हुनै पर्छ । अनि मात्र हामी बाइबलमा पढ्न पाउने मण्डलीमा थपिन्छ । नत्रभने यो ठट्टामात्र हुन्छ ।

तर ब्रिपिस्मामा कहिले बचाइन्छ? त्यतिबेला जब कोही व्यक्तिले ख्रीष्टको शुद्ध सुसमाचार सुन्छन्, विश्वास गर्छन्, इमान्दारिताका साथ आफ्ना पापको पश्चाताप गर्छन्, ख्रीष्टलाई परमेश्वरको पुत्रको रूपमा स्वीकार गर्छन् र धर्मशास्त्रमा आधारित भएर ब्रिपिस्मा लिन्छन्, त्यसपछि मात्र ब्रिपिस्माले बचाउँछ । अर्को शब्दमा, यो आज्ञापालनको अन्तिम क्रिया हो, जहाँ ख्रीष्ट बाहिरका मानिसहरूलाई ख्रीष्ट भित्र रूपान्तर गर्ने काम हुन्छ । खुडकिलाको श्रेणीमा यो अन्तिम पाइला हो, जसले मानिसलाई ख्रीष्ट र उहाँको मण्डलीतर्फ डोर्‍याउँछ ।

अन्तमा, ब्रिपिस्माको क्रियाद्वारा त्यो व्यक्ति प्रभुमा पानीको ब्रिपिस्मामा गाडियो र नयाँ जीवनको मार्गको निम्ति पानीद्वारा (चिहानद्वारा) बौरी उठियो । यो ख्रीष्टको गडाई र पुनरूत्थानको चित्रण हो । निश्चय नै प्रभुको मार्ग सुधाने अर्को कुनै बाटो छैनन् ।

पाठ - दश
सुसमाचारका आशिषहरू

सुसमाचारका आज्ञाहरू, सुसमाचारका तथ्यहरू बाहेक, सुसमाचारमा अरू आशिषहरू पनि छन् । निश्चय नै, जसले सुसमाचारलाई विश्वास गरेर आज्ञापालन गर्छन्, तिनीहरूले तथ्यहरूलाई विश्वास गर्छन्, आज्ञापालन गर्छन् र आशिषहरू प्राप्त गर्छन् । प्रेरित पावल भन्दछन्, "हाम्रा प्रभु ख्रीष्टका परमेश्वर र पिताको प्रशंसा होस्, जसले हामीलाई स्वर्गीय स्थानहरूमा हरेक आत्मिक आशिषले ख्रीष्टमा आर्शीवाद दिनुभएको छ" (एफिसी १:३) । उनले रोमी दाजुभाइहरूलाई पनि लेख्छ, "र म जान्दछु, म तिमीहरूकहाँ आउँदा ख्रीष्टका आशिषको परिपूर्णतामा आउनेछु" (रोमी १५:२९) । यी आशिषहरू के-के हुन्? आशिषहरू धेरै छन् । तर यहाँ हामी केही महत्वपूर्ण सूची मात्र उल्लेख गर्नेछौं:-

- (१) **ख्रीष्टको सुसमाचार पालन गर्दा आफ्ना पापको क्षमा हुन्छ ।**
"पत्रुसले तिनीहरूलाई भने, 'पश्चात्ताप गर, तिमीहरूका पाप-क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले ब्रिप्टिस्मा लेउ, र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौ' (प्रेरित २:३८) । कुनै मानिसको उद्धार भयो भनेर भन्ने यो अर्को तरीका हो (युहन्ना ३:५) । यो जान्नु कति अच्चमको कुरा हो कि कसैको सम्पूर्ण पाप धोई पखाल्यो र अहिले उ नयाँ मानिस भएर नयाँ जीवनको शुरूवाट गर्न तयार छन् ।
- (२) **सुसमाचारद्वारा ख्रीष्टमा प्रवेश हुन्छ ।** "किनकि विश्वासद्वारा तिमीहरू सबै ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरका सन्तान हो । किनकि तिमीहरू मध्ये जतिको ख्रीष्टमा ब्रिप्टिस्मा भयो, तिमीहरू सबैले ख्रीष्टलाई धारणा गरेका छौ" (गलाती ३:२६,२७) । "यसकारण कोही ख्रीष्टमा छ भने त्यो नयाँ सृष्टि हो । पुरानो ब्रिप्टिगएको छ, हेर नयाँ आएको छ" (२ कोरिन्थी ५:१७) । हामी ख्रीष्टमा भएकोले हामीसँग सबै आत्मिक आशिषहरूको पहुँच छन् । उहाँमा भएकाहरूलाई ती दिनको निम्ति प्रभुले जम्मा गरिराख्नु भएको छ ।

- (३) सुसमाचारलाई पालन गरेर हामी ख्रीष्टको शरीर वा मण्डलीमा प्रवेश गर्छौ । १ कोरिन्थी १२ अध्यायमा प्रेरित पावलले ख्रीष्टको शरीरबारे लामो व्याख्या गर्दछ । निश्चय नै हामीलाई भनिएको छ कि शरीर नै मण्डली हो (कलस्सी १:१८; एफिसी १:२२,२३) । त्यसपछि उनले व्याख्या गर्दछ कि बपतिस्माद्वारा हामी शरीर वा मण्डलीमा प्रवेश गर्छौ, “किनकि एउटै पवित्र आत्माद्वारा हामी सबैले एउटै शरीरमा बपतिस्मा पाएका छौ— यहूदी वा ग्रीक, कमारो वा फुक्का, हामी सबैलाई एउटै पवित्र आत्माबाट पिउन दिइयो” (१ कोरिन्थी १२:१३) । सारा संसारमा मण्डली सबैभन्दा महान संस्था हो । यो कहिल्यै नष्ट हुँदैनन् तर सदाको निम्ति रहिरहन्छ । प्रभुको मण्डलीको सदस्य हुनु, शरीरको हिस्सा हुनु कति अच्चम लाग्दो कुरा हो ।
- (४) अहिले हामी परमेश्वरका सन्तान हौ र यसकारण ख्रीष्टियान पनि हौ । “तर कसैले ख्रीष्टियान भएको कारण दुःख भोग्दछ भनेता उसले लाज नमानोस्, तर त्यही नाउँमा उसले परमेश्वरलाई महिमा दिओस्” (१ पत्रुस ४:१६) । किन? किनभने ख्रीष्टको नाउँमा मुक्ति छ । “अरू कसैमा मुक्ति छैन, किनकि हामीले मुक्ति पाउनलाई स्वर्गमुनि मानिसहरूमा अर्को कुनै नाउँ दिइएको छैन” (प्रेरित ४:१२) । यस बारेमा सोच्नुहोस् । ख्रीष्टमा विश्वास गरी उहाँका शिक्षाहरू पालना गरेर उहाँको नाउँ हामीलाई अँगाल्न दिनुभएर उहाँले हामीलाई सम्मान गर्नुहुन्छ । यो आफ्नै महान आशिष हो ।
- (५) हामी ख्रीष्टियान भएकोले प्रभुलाई आराधना गर्ने मौका छन । “तर बेला आइरहेछ, र त्यो बेला अहिल्यै हो, जव सच्चा आराधकहरूले पितालाई आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्नेछन् । किनकि आराधना गर्ने यस्तै आराधकहरूलाई नै पिताले खोज्नुहुन्छ । परमेश्वर आत्मा हुनुहुन्छ, र उहाँका आराधकहरूले आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्नुपर्छ” (यूहन्ना ४:२३,२४) । हामी सबै एकैसाथ जम्मा भएर भेला हुन नछोड्नु चेतवनी दिएका छन: “कति जनाको सङ्गतीमा नजाने बानी हुन्छ, तर हामीचाहिँ एकसाथ भेला हुन नछोडौ । तर प्रभुको दिन नजिक आइरहेको तिमिहरूले देखेका हुनाले एउटाले अर्कालाई भन

प्रोत्साहन देओ” (हिब्रू १०:२५) । परमप्रभुलाई आराधना गर्न प्रत्येक हप्ताको पहिलो दिन प्रभुका जनहरू एकसाथ भेला हुनु कति राम्रो मौका र सम्मानको कुरा हो । आराधनालाई हामीले हाम्रो जिम्मेवारी वा कामको रूपमा लिनु हुँदैनन्, तर अवसरको रूपमा लिनुपर्छ । प्रभु हाम्रो अतिथि हुनुहुनेछ भनी आफैले प्रतिज्ञा गर्नुभयो । निश्चय नै हामीले उहाँलाई निराशा बनाउनु हुँदैन । उहाँले आफ्नै बारेमा भन्नुहुन्छ, “किनकि जहाँ दुई कि तीन जना मेरो नाउँमा भेला हुन्छन् त्यहाँ म तिनीहरूका माझमा हुनेछु” (मत्ती १८:२०) ।

(६) सङ्गतीमा आशिष छ । “तिनीहरू प्रेरितहरूका शिक्षा, सङ्गती र रोटी भाँच्न र प्रार्थनामा भक्तिसाथ लागिरहन्थ्यो” (प्रेरित २:४२) । हामी ख्रीष्टियानहरूलाई सहायता र हौसलाको आवश्यकता पर्दछ, जुन हाम्रा संगी ख्रीष्टियानहरूले हामीलाई दिन्छन् । साप्ताहिक भेलाको एउटा प्रमुख उद्देश्य यो पनि हो । सहभागिता, आराधना र मण्डलीको कार्यको सङ्गती आफैपनि एउटा ठुलो आशिष हुन पुग्छन् ।

(७) हामीलाई प्रार्थना गर्ने अवसर छन् । परमेश्वरले सबैको कुरा सुन्नुहुन्छ । धर्मशास्त्र भन्दछ, “हामी जान्दछौं कि परमेश्वर पापीहरूका कुरा सुन्नुहुन्छ, तर परमेश्वरको भय मान्ने र उहाँको इच्छा पालन गर्ने व्यक्तिको कुरा परमेश्वरले सुन्नु हुन्छ” (यूहन्ना ९:३१) । अर्को शब्दमा भन्दा, परमेश्वरका सन्तानहरूको निमित्त प्रार्थना सुरक्षित गरिएको छ, जसद्वारा मात्र आफ्ना परमेश्वर पिताकहाँ पुग्न सक्छ । आफ्नो प्रार्थना परमेश्वरको इच्छा समानता हुनुपर्छ ता कि त्यो प्रार्थना सुन्नुहुन्छ र उनका अनुरोधलाई दिनुहुन्छ । “परमेश्वरमा हाम्रो पूर्ण भरोसा छ कि उहाँको इच्छा बमोजिम जे मागे ता पनि उहाँले हाम्रो कुरा सुन्नुहुन्छ” (१ यूहन्ना ५ :१४) । यसैमा हिब्रू लेखक भन्दछ, “यसकारण साहससंग अनुग्रहको सिंहासन नजिक जाऔं, र खाँचोको समयमा सहायता पाउनलाई कृपा र अनुग्रह प्राप्त गर्न सकौं” (हिब्रू ४:१६) । यहाँ उनले प्रार्थनाको महान आशिषको बारेमा कुरा गरिरहेका छन् । हामीमा समस्या, आवश्यकता र जे भएता पनि प्रभुमा प्रार्थना गर्नुपर्छ, भन्ने कुराले धन्यवादी बनाउँछ, हामी उहाँका सन्तान हो

भन्ने कुरा जानेर ती कुराहरू उहाँमा प्रार्थनामा राख्छौ, हामी उहाँसँग कुराकानी गछौ र उहाँले हाम्रो कुरा बुझ्नुहुन्छ र सहानुभूति दिनुहुन्छ र हामीले अनुरोध गरे अनुसार उहाँले जवाफ दिनुहुन्छ ।

- (८) प्रत्येक हप्ताको पहिलो दिन प्रभु भोजमा सहभागी भएर ख्रीष्टको मृत्युलाई स्मरण गरी उहाँलाई सम्मान गर्ने अवसर पाउँछौ । पावलले यसरी भन्दछन्, “जुन आशिषका कचौराको निमित्त हामी आशिष माग्छौ, के त्यो ख्रीष्टको रगतमा हुने सहभागिता होइन् र? त्यो रोटी, जो हामी भाँच्छौ, के त्यो ख्रीष्टको शरीरमा हुने सहभागिता होइन् र?” (१ कोरिन्थी १०:१६) । उहाँलाई महान आत्मिकी आशिषको सेवा चढाउनु पर्छ जो हाम्रो निमित्त मर्नु भयो, उहाँको शरीर र उहाँको रगतको स्मरण गर्दै हामी उहाँमा यहि कारणले गर्दा दहिलो हुन्छौ ।
- (९) ख्रीष्टको सुसमाचारमा आज्ञाकारी हुँदा हामीले पवित्र आत्माको वरदान प्राप्त गरेका छौ । प्रेरित २:३८ लाई प्रतिनिधित्व गर्दै पत्रुस भन्दछन कि पश्चाताप र ब्रिप्टिस्माद्वारा हाम्रो पापको क्षमा र पवित्र आत्माको वरदान पाउँछौ । परमेश्वर, ख्रीष्ट र पवित्र आत्मा हामीमा हुनु ठुलो आशिष हो, जसको कुनै बराबर छैनन् । यो भन्दा महान र ठुलो अरू कुनै सम्मान होला त?
- (१०) प्रभुको निमित्त जिएर यो संसारमा उहाँलाई सम्मान गर्ने आशिष पाएका छौ । “कुरा वा काममा जे-जे गछौ, सबै कुरा उहाँद्वारा नै परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाउँदै प्रभु येशूको नाउँमा गर” (कलस्सी ३:१७) । ख्रीष्ट आफैले भन्नुभयो, “तर पहिला उहाँको राज्य र उहाँका धार्मिकताको खोजी गर, र यी सबै थोक तिमीहरूका निमित्त थपिनेछन्” (मत्ती ६:३३) ।
- (११) अरू मानिसहरूलाई प्रभुको बारे सिकाउने र प्रभु जहिले पनि हामीहरूसँग हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जान्ने मौका हामीसँग छन् । अरू मानिसहरू र सिङ्गो संसारको निमित्त हामी कसरी महान आशिषित हुन सक्छौ? सत्यता सिकाएर हुन्छौ । तिनीहरूलाई ख्रीष्टमा परिवर्तन गरेर मात्र हुन्छ । त्यति मात्र

होइन, जब हामी प्रभुको इच्छा अनुसारको काम गर्छौं, उहाँले हामीलाई प्रतिज्ञा गर्नुभए अनुसार उहाँ हाम्रो साथमा आज र सदाकालको निमित्त रहनुहुनेछ । यो कुरा जानेर हामीमा पक्का भरोसा हुन्छन । उहाँको कुरालाई सुन्नुहोस्, “यसकारण जाओ, र सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ, पिता, र पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा तिनीहरूलाई बपतिस्मा देओ, मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेका सबै कुरा पालन गर्न तिनीहरूलाई सिक्वाओ । हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधै तिमीहरूका साथमा छु” (मत्ती २८:१९,२०) ।

(१२) यदि हामीले उहाँका आज्ञाहरू पालना गर्छौं र उहाँमा विश्वास योग्य हुन्छौं भने अन्त्यमा प्रभुले हामीलाई जीवनको मुकुट अथवा अनन्त जीवन दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ । “जीवनका वृक्षको हक पाउन र शहरका ढोकाहरूबाट भित्र पस्न पाउँ भनी आफ्ना वस्त्र धुनेहरू धन्यका हुन्” (प्रकाश २२:१४) । “तिमी मृत्युसम्मै विश्वासी होओ, र म तिमीलाई जीवनको मुकुट दिनेछु” (प्रकाश २:१०) ।

अब कसले भन्न सक्छ कि प्रभुले आफ्ना मानिसहरूको वास्ता गर्नुहुन्न? कसले भन्न सक्छ कि ख्रीष्टियान जीवन खुशीको जीवन होइनन्? कसले भन्न सक्छन् कि ख्रीष्टियानहरूले भविष्यको कुरा हेर्नुपर्दैनन्? ख्रीष्टियान जीवन सर्वोत्तम जीवन र इनाम पाउने जीवन हो, यसकारण हामी ख्रीष्टमा जीउनु पर्छ । जसरी आफ्ना पापहरूबाट मुक्त हुन्छन्, असल र शान्तपूर्ण जीवन जीउन अगुवाई गर्छ र जीउने कुराहरू र भविष्यको निमित्त हेर्छन् । भौतिक र आत्मिक रूपमा आशिषित हुन्छन् । जब सुसमाचारलाई उसले पालना गर्छन भने त्यसपछि उसको निमित्त सबै कुराको शुरूवाट हुन्छ । आफ्नो जीवनको शुरूवाट वास्तवमा यहिबाट नै हुन्छ । असिमित आशिषको शुरूवाट यहि नै हो ।

पाठ - एघार सुसमाचार प्रचार

खीष्टले भन्नुभयो, “यसकारण जाओ, र सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ, पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा तिनीहरूलाई बपतिस्मा देओ, मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेका सबै कुरा पालन गर्न तिनीहरूलाई सिकाओ । हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधैं तिमीहरूका साथमा छु” (मत्ती २८:१९,२०) । उहाँले फेरी भन्नुभयो, “सारा संसारमा गएर सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर । विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कुस १६:१५,१६) । यी भनाइहरूबाट हामी धेरै कुराहरू नियाल्न चाहन्छौं:

- (१) **येशूले प्रेरितहरूलाई जाऊ भनेर आज्ञा दिनुभयो ।**
प्रेरितहरूलाई प्रभुले जाऊ मात्र भन्नु भएनन् तर उहाँले तिनीहरूलाई कहाँ जाऊ पनि भन्नुभयो । सारा संसारमा, संसारका सबै राष्ट्रहरूमा, संसारमा भएका सबै सृष्टिकहाँ जाऊ भनी प्रभुले तिनीहरूलाई भन्नुभयो । यसमा सबैजना पर्छन् । त्यो समयको निमित्त पनि यो कार्य विलकुल सही थियो, अहिले हामीहरूसँग जस्तो सञ्चार माध्यम र यातायात प्रणालीको पहुँच छन, अहिले पनि सही हो । त्यतिवेला यी तथ्यहरूबारे विचार गर्न सक्दैनथ्यो, तर पनि यो प्रभुको आज्ञा थियो र निश्चय नै उहाँले असम्भव कुराहरू गर्नको लागि भन्नुभएको थिएनन् ।
- (२) **येशूले प्रेरितहरूलाई गएर प्रचार गर्न आज्ञा दिनुभयो ।**
तिनीहरूलाई प्रचार गर्ने आज्ञामा उहाँले के प्रचार गर्ने भन्ने कुरा पनि स्पष्ट पार्नुभयो । सुसमाचार प्रचार गर्नुपर्छ भनी उहाँले भन्नुभयो, र पक्का हुनको निमित्त यो विषयमा कुनै नबुझेको थिएनन् । उहाँले उच्चारण गरी भन्नुभयो, “विश्वास गर्ने र बपतिस्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिने छ” (मर्कुस १६:१६) ।
- (३) **यदि कसैले सुसमाचारलाई आज्ञापालन गर्न चाहयो भने**

तिनीहरूलाई बप्तिस्मा दिनु भनी येशूले प्रेरितहरूलाई भन्नुभयो । सर्वप्रथम, सारा संसारमा गएर सुसमाचार प्रचार गर्ने जिम्मेवारी प्रभुले प्रेरितहरूलाई दिनुभएको कुरा हामीले बुझ्नु पर्छ । मानिसहरूले सुसमाचारलाई पालना गर्नु कि गरेर वा अरु कुराहरू हेर्ने जिम्मेवारी तिनीहरूको थिएनन् तर त्यसको सट्टामा सबै मानिसहरूको विचमा सुसमाचार प्रचार गरिसकेपछि जो त्यसप्रति आज्ञाकारी हुन चाहयो, तिनीहरूलाई बप्तिस्मा दिनुभनी प्रभुले भन्नुभयो । बप्तिस्मा लिन चाहनेहरूलाई यस्तो तरीकाले बप्तिस्मा दिनु भनी येशूले अगाडी गएर जोड दिनु हुन्छ । उहाँले भन्नुभयो, “पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा तिनीहरूलाई बप्तिस्मा देओ” (मत्ती २८:१९) । फेरी पनि यो विषयमा अबुझ भएको प्रभु चाहनुहुन्न ।

- (४) अन्तमा, सुसमाचारमा आज्ञाकारी भएकाहरूलाई सिकाओ भनी येशूले प्रेरितहरूलाई भन्नुभयो । पुनः सारा संसारमा गएर सारा जातिलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने आज्ञा प्रभुको थियो । सबैलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने, प्रभुको आज्ञापालन गर्न चाहनेहरूलाई तिनीहरूले बप्तिस्मा दिने कुरालाई थाहा गर्नुपर्छ । तर अहिले जव एकपल्ट त्यो गरिसक्यो भने, त्यहाँ अर्को जिम्मेवारी आउँछ, त्यो येशूको शब्दहरूमा, “मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेका सबै कुरा पालन गर्न तिनीहरूलाई सिकाओ । हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधैं तिमीहरूका साथमा छु” (मत्ती २८:२०) । यसको मतलव अवस्थाहरू जस्तै दिशामा भएता पनि प्रभु स्वयंमले त्यसको बचाउको लागि सामना गर्नुहुन्छ । उहाँ अझै अगाडि गएर भन्नु हुन्छ कि जसले सुसमाचारको पहिलो सिद्धान्तलाई आज्ञापालन गरे तिनीहरूलाई आत्मिकी रूपमा मर्न दिनु हुँदैन, तर त्यसको सट्टामा तिनीहरूलाई ख्रीष्टयान जीवन जीउने मार्गहरू सिकाउने र अर्ती दिनुपर्छ । यसरी उहाँले तिनीहरूको तत्कालिन मुक्तिको साथसाथै तिनीहरूको अनन्तको मुक्तिको पनि वास्ता गर्नुहुन्छ भन्ने कुराको चासो देखाउनु हुन्छ । विश्वास योग्य ख्रीष्टयान जीवन जीउनको लागि तयार भएको उहाँ चाहनुहुन्छ र थप शिक्षाहरू सिकाएर मात्र यो गर्न सकिन्छ । गएर प्रचार गर्ने कार्यलाई महान आज्ञा पनि भनिन्छ, जसमा सुसमाचार प्रचार गर्ने, वचन प्रचार गर्ने काम हुन्छ । आत्माको मुक्तिको निम्ति यो सन्देश निकै महान र

महत्वपूर्ण छन् । जाने क्रममा महान आज्ञालाई प्रचार गर्नको निमित्त प्रभुले कस्तो योजनासंगै ल्याउनु हुन्छ । जसरी उहाँले प्रेरितहरूसँग बोल्दैहुनुहुन्छ, कृपया उहाँको अर्तीहरू सुन्नुहोस् “*तर पवित्र आत्मा तिनीहरूमा आउनुभएपछि तिनीहरूले शक्ति पाउने छौं, र तिनीहरू यरूशलेममा, सारा यहूदीयामा, सामरियामा र पृथ्वीको अन्तिम छेउसम्म मेरा साक्षी हुनेछौं*” (प्रेरित १:८) । जव हामी प्रेरितको पुस्तक अध्ययन गर्छौं, तब वास्तविक रूपमा त्यही भएको देख्छौं । आउनुहोस् यसलाई नजिकैबाट नियालेर हेरौं:

- (१) **शुरूमा सुसमाचार यरूशलेमबाट नै प्रचार गर्नु पन्थ्यो** । जव हामीले प्रेरित १ र २ अध्यायलाई पढ्छौं, तब हामी यो संरचना पाउँछौं: प्रेरितहरू यरूशलेममा थिए, पेन्तिकोसको दिन नजिकै थियो, संसार भरीका यहूदीहरू एकैसाथ जम्मा भएका थिए । त्यसपछि पवित्र आत्मा प्रेरितहरूमा खन्याउनुभयो, त्यहाँ उपस्थित भएका अरू मानिसहरूका भाषाहरू प्रेरितहरूले बोल्न सक्थ्यो, त्यसपछि तिनीहरूले पहिलो पल्ट सुसमाचार प्रचार गर्न थाले । त्यसको परिणाममा तीन हजार मानिसहरूले खुशीसाथ वचन ग्रहण गरे र बप्टिस्मा लिए, अनि तिनीहरू मण्डलीमा थपिए । यहि समयदेखि सुसमाचार फैलिन थाले । यहि समयमा सुसमाचार प्रचार गर्नु प्रभुको बुद्धिमानी हो भनी ठान्दछन् किनभने धेरै मानिसहरू जसले प्रभुप्रति आज्ञाकारी भए, तिनीहरू फर्केर आफ्नो प्रतिनिधित्व बोकेका ठाउँहरूमा गएर आफ्नै मानिसहरूलाई सुसमाचार सुनाउन गए । उहाहरणको निमित्त रोमबाट मानिसहरू उपस्थित भएको हामी पढ्न पाउँछौं । पछि हामी पढ्न पाउँछौं कि पावल रोमको भ्रमणमा जानुभन्दा अगाडि नै त्यहाँ मण्डली अस्तित्वमा थियो । धर्मशास्त्रले हामीलाई सुभाष दिँदैन् कि पत्रुस अलावा अरू कोही पनि प्रेरितहरू पहिला त्यहाँ प्रचार गर्न गएका थिएनन् त्यसो भए यो व्याख्या के हो त? प्रमाणले बताए अनुसार यी रोमबाट आएका मानिसहरूले सुसमाचार पालना गरेर घर फर्के, तिनीहरूले आफ्नै मानिसहरूलाई सिकाए र यसरी मण्डली स्थापना भयो ।

- (२) **सुसमाचार यहूदीया भरी प्रचार गरिनु पर्छ** । यरूशलेममा प्रचार

गरेपछि तत्कालै येशूलाई यहूदीयामा पनि प्रचार गरियो । यसको अर्थ आसपासका मानिसहरूलाई प्रचार गर्नुमा कुनै समस्या थिएनन् । त्यसैले यरूशलेममा सुसमाचार प्रचार गरेको भोलिपल्ट नै यहूदीयाभरी प्रचार गरे । त्यसपछि हामी स्तफिनसको मृत्युबारे पढ्न पाउँछौ । “तिनको हत्यामा शाऊल पनि सहमत थिए । त्यसै दिन यरूशलेममा भएका मण्डलीको विरुद्धमा ठुलो सतावट शुरू भयो, र प्रेरितहरूबाहेक तिनीहरू सबै यहूदीया र सामरियाका इलाकातिर छरपष्ट भए” (प्रेरित ८:१) । छरपष्ट भएकाहरूबारे हामी निरन्तर पढ्न पाउँछौ, “तव ती छरपष्ट भएकाहरूले चारैपट्टी गएर वचन प्रचार गरे” (प्रेरित ८:४) । यसकारण सुसमाचार यहूदीमा भरी प्रचार गयो ।

- (३) त्यसपछि सुसमाचार सामरियाका मानिस कहाँ लिएर गयो । “फिलिपचाहिँ सामरियाको एउटा शहरमा गएर तिनीहरूलाई ख्रीष्ट प्रचार गरे । फिलिपले भनेको वचन सुनेर अनि तिनले गरेका चिन्हहरू देखेर, भीडले एक मनका भई तिनका कुरामा ध्यान दिए” (प्रेरित ८:५,६) । “तर जब तिनीहरूले परमेश्वरको राज्य र येशू ख्रीष्टको नाउँको सुसमाचार सुनाउने फिलिपका कुरामा विश्वास गरे, तब पुरुष र स्त्रीहरूले बाप्टिस्मा लिए” (प्रेरित ८:१२) । पछि पनुस र यहन्ना तिनीहरूलाई भेट्न गएपछि अभिलेखले भन्दछन्, “अनि तिनीहरूले गवाही दिइसकेपछि र प्रभुको वचन बोलिसकेपछि सामरीहरूका धेरै गाउँहरूमा सुसमाचार प्रचार गर्दै तिनीहरू यरूशलेम फर्के” (प्रेरित ८:२५) । यसकारण प्रभुको योजना अनुसार सामरियाका मानिसहरूले सुसमाचार सुने ।

- (४) अन्तमा सारा संसारमा सुसमाचार लिएर जानु पर्छ । सुसमाचार सारा संसारमा लिएर गएको हो भन्ने कुराको प्रमाणमा पावल भन्दछ, “यदि तिमीहरू आफ्ना विश्वासमा अचल र स्थिर भइरह्यौ र तिमीहरूले सुनेका सुसमाचारको आशाबाट हटेनौ भने । यहि नै त्यो सुसमाचार हो, जो स्वर्गमुनि हरेक प्राणीलाई प्रचार गरिएको छ, जसको म पावल धर्म-सैवक भए” (कलस्सी १:२३) । यसै कारण तीस वर्षको समयअवधिमा संसारलाई सुसमाचार प्रचार गर्न प्रभुको योजना पूर्णरूपमा पुरा भयो ।

प्रभुले आज हामीबाट के चाहनुहुन्छ? हामीले पनि प्रचार गरेको चाहनुहुन्छ । यसको अर्थ अब संसारमा सुसमाचार लिएर जाने जिम्मेवारी हाम्रो हो । हाम्रो काम ठुलो छन्, संसारमा मानिसहरू धेरै छन्, तर जब आधुनिक सुविधाहरूलाई (जस्तै यातायात, सञ्चार इत्यादि) प्रयोग गर्ने हो भने हाम्रो काम सजिलो हुन्छ । परमेश्वरले हामीलाई जिम्मेवारीहरू दिनु भएको छ । त्यो हामीले पूरा गर्ने पर्छ । पुनः उहाँले असम्भव कुराहरू गर भनिरहनु भएको छैनन् । संसारलाई सुसमाचारको खाँचो छ । संसारको आशा यहि हो । यो एउटै कुरा हो जसले संसारलाई परिवर्तन गर्न सक्छ, सहायता गर्न सक्छ र बचाउन सक्छ । हामी जोसँग सुसमाचार छ यसलाई सारा संसारमा गएर प्रचार गर्नु पर्छ ।

पाठ - बाह्र अन्य सुसमाचारहरू प्रचार गर्ने

जब नयाँ नियमले येशू ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचारको महत्वलाई जोड दिएको छ भने, यसले अन्य सुसमाचारहरूको बारेमा भन्दैनन् । पावलले चेतावनी दियो, “किनकि यदि कुनै व्यक्ति आएर हामीले प्रचार गरेको भन्दा अर्कै येशूलाई प्रचार गर्‍यो भने अथवा तिनीहरूले पाएका आत्माभन्दा अर्कै आत्मा तिमीहरूले ग्रहण गर्‍यो भने, वा तिमीहरूले पाएका सुसमाचार भन्दा अर्कै कुनै सुसमाचार ग्रहण गर्‍यो भने, तिमीहरू यी सबका सामु सजिलै भुक्दारहेछौ” (२ कोरिन्थी ११:४) । उनी अझै यी कुराहरू भन्दछन्, “किनकि यस्ता मानिसहरू झुटा प्रेरितहरू र छली काम गर्नेहरू हुन् र ख्रीष्टका प्रेरितहरूका भेस लगाएर हिड्नेहरू मात्र हुन् । र यो कुनै अच्चमको कुरा होइन, किनकि शैतानले पनि ज्योतिमय स्वर्गदूतहरूको भेष धारण गर्छ । यसकारण यो कुनै अनौठो कुरा होइन कि त्यसका दासहरूले पनि धार्मिकताका दासहरूका रूपमा आफ्नो भेष बदल्छन् । तिनीहरूको अन्त्य तिनीहरूका काम अनुसार हुन्छ” (२ कोरिन्थी ११:१३-१५) ।

पावलले गलातीका मण्डलीहरूलाई लेख्छ, “मलाई आश्चर्य लागिरहेछ, कि ख्रीष्टको अनुग्रहमा तिमीहरूलाई बोलाउनुहुनेलाई यति चाँडै त्यागेर तिमीहरू भिन्न सुसमाचारतिर लागिरहेछौ । वास्तवमा अर्को सुसमाचार छैन, तर यस्ता कोही-कोही छन्, जसले ख्रीष्टको सुसमाचारलाई भ्रष्ट पार्न खोज्छन् । हामीले प्रचार गरेका सुसमाचारको विपरित हामीले वा स्वर्गबाट आउने दूतले नै प्रचार गर्‍यो भने पनि त्यो व्यक्ति श्रापित होस् । हामीले अघि देखि नै भनेजस्तै म फेरि अहिले पनि भन्दछु, तिमीहरूले जुन सुसमाचार ग्रहण गरेका छौ, त्यसको विपरित अरू कसैले तिमीहरूलाई प्रचार गर्दछ भने, त्यो श्रापित होस्” (गलाती १:६-९) । यहाँ पावल प्रेरितले के भनिरहेको छ? आउनुहोस् तल देहायका कुराहरूलाई विचार गरौ:

- (१) गलातीहरूले येशू ख्रीष्टको शुद्ध सुसमाचार पाएका थिए ।
- (२) अन्य सुसमाचारमा फर्केको देखेर पावललाई अच्चम लाग्यो । ता पनि शुद्ध सुसमाचारसंग अर्थ लगाउँदा यो अन्य सुसमाचार

- होइनन् भनी पावलले छिट्टै व्याख्या गर्छन् ।
- (३) तिनीहरूको माभमा त्यस्ता कोही व्यक्तिहरू थिए जसले ख्रीष्टको सुसमाचारलाई परिवर्तन वा बझ्याएको छन्, जुन बेकारका छन् ।
- (४) पहिले नै प्रचार गरेको सुसमाचार भन्दा अलग्गै सुसमाचार पावल वा अरू व्यक्तिहरू वा स्वर्गबाट आउने दूतले नै प्रचार गर्‍यो भने पनि तिनीहरू परमेश्वरबाट श्रापित होस् । यो व्यक्त गर्दा पावल आफैले आफैलाई पनि समावेश गरेका छन् । यसको अर्थ शुद्ध सुसमाचार पहिले नै प्रचार गरिसकेको थियो । त्यो सुसमाचारसँग विपरित अरू कुनै प्रचार गर्‍यो भनेपनि त्यो शुद्ध सुसमाचार हुँदैनन् । त्यो व्यक्ति जो सुकै भए पनि चाहे स्वर्गको वा पृथ्वीको होस् उसले केही नयाँ सुसमाचार प्रचार गर्नुहुँदैन, तर त्यसो भएमा कष्ट र परिणाम भोग्नुपर्छ ।
- (५) पावलले आफैलाई पनि त्यही स्थानमा राखेर चेतावनीलाई जोड दिएको छ । यो हेर्दा यसो देखिन्छ कि प्रभुको योजना अनुसार अर्को सुसमाचारको कुनै स्थान छैनन्, विविध सुसमाचारहरूको बारेमा उल्लेख गर्नु पर्दैनन् । यसको साथै, परमेश्वरको वचनमा हामीले अध्ययन गर्न पाउने सुसमाचारको विपरित प्रचारमा सहभागी भएका छन् भने यो निकै नै खतरा अवस्थाको हो । किनभने जसले यस्तो कार्य गर्छन् तिनीहरूमा परमेश्वरको श्राप घोषणा हुन्छन् । किन? किनभने परमेश्वरले मानिसलाई अर्को सुसमाचार प्रचार गर्ने अधिकार दिनुभएको छैन । कुनै अर्को प्रचार गर्नु भन्नाले ख्रीष्टको शुद्ध सुसमाचारलाई त्याग्नु भन्ने बुझिन्छ । यस्तो भएतापनि हामी सबैलाई थाहा छ कि आजभोलि विभिन्न प्रकारका सुसमाचारहरू प्रचार गरिरहेका छन् । यसको अर्थ मुक्तिको धेरै योजनाहरू, विवादित शिक्षाहरू इत्यादि प्रचार गरिरहेका छन् । कुन चाहिँ शुद्ध छन्? हामीसँग भएको सुसमाचार नै सही छ भनी हामीले कसरी थाहा पाउन सकिन्छ? कृपया यी सुभावहरूलाई विचार गर्नुहोस्:-
- (१) सुसमाचारसँग सम्बन्धीत सत्यताको निम्ति बाइबलमा फर्केर जानुहोस् । ख्रीष्टको सुसमाचारसँगै सत्यता स्रोत परमेश्वरको पुस्तक बाइबल हो । तपाईंले ती पानाहरूमा सुसमाचारका तथ्यहरू (१ कोरिन्थी १५:४) र सुसमाचारका आज्ञाहरू पढ्न पाउनु हुन्छ (मर्कस १६:१५,१६; प्रेरित

ख्रीष्टको सुसमाचार

२:३८) । सामान्यरूपमा परमेश्वरले आफ्ना वचनहरूद्वारा तपाईंलाई बोल्न दिनुभयो भने तपाईंमा भएका शंकाहरू, बुझ्नुहुने प्रश्नहरू सबै स्पष्ट हुन्छन् ।

- (२) धर्मशास्त्रका शिक्षाहरूसित नमिल्ने सुसमाचारका मुक्तिका योजनाहरूको कुनै पनि शिक्षाहरूलाई इन्कार गर्नुहोस् । मानिसहरूलाई यी विषयमा आफ्ना व्यक्तिगत विचार र सोचलाई प्रस्तुत गर्न कुनै अधिकार दिएको छैनन् र निश्चय नै सही तरिकाले सोच्ने मानिसलाई पनि स्वीकार गर्न सक्दैनन् ।
- (३) ख्रीष्टियान जगतका प्रचारकहरूले प्रचार गर्ने ती सुसमाचार हू पनि बाइबलको शुद्ध सुसमाचार हुन सक्दैनन् । ख्रीष्टको सुसमाचारको आज्ञाकारीतामा तपाईंलाई सम्प्रदाय जगतामा राखिदैनन् र मानिसले बनाएका नाम वा शिर्षकलाई अंगाल्ने तर्फ तपाईंलाई डोऱ्याउँदैनन् । कृपया यो कुरालाई मनमा राख्नुहोस् । नत्र होइन भने ख्रीष्टको सुसमाचारलाई पालना गर्दाको परिणाममा तपाईंको उद्धार हुन्छ र त्यसमा तपाईंलाई प्रभुको मण्डलीमा थपिनेछ, तपाईं ख्रीष्टियान मात्र हुन्छन् (प्रेरित २:३८,४६; प्रेरित ११:२६) ।
- (४) “विश्वासद्वारा मात्र” भनेर सिकाउनेहरूसित होशियार रहनुहोस्, विना बपतिस्मा त्यसले बचाउन सक्दैनन् । हामीले बाइबलमा पढ्न पाउने भन्दा बेग्लै अरू सुसमाचार जसले प्रचार गर्छन् । तिनीहरूले यस्तो मनपर्दो शिक्षा सिकाउँछन् । यो चेतावनी दिएको छ किनभने उद्धार पाउनको निमित्त विश्वास मात्र गर्ने होइन् कि उसले बपतिस्मा पनि लिनै पर्छ भनेर बाइबलले सिकाउँछ (मर्कस १६:१६) ।
- (५) तपाईंले आफ्नो मनमा राख्नुहोस् कि बहुसंख्यक मानिसहरू फराकिलो बाटोमा छन् जसले विनाशतर्फ डोऱ्याउँछन् (मत्ती ७:१३,१४) । कहिलेकाहिँ जसले अरू सुसमाचारहरू प्रचार गरेर आफ्ना शिकारीहरूलाई अपिल गर्छन् कि बहुसंख्यक मानिसहरूले यी कुराहरूमा विश्वास गर्छन् । य । द

गर्नुहोस् कि बहुसंख्यक मानिसहरू जहिले पनि सही नहुन सक्छन् ।

(६) यी नयाँ र आधुनिक सुसाचारहरूलाई जसले आज प्रचार गर्छन्, त्यसलाई विभाजनको संज्ञा दिएको छ । तिनीहरूले विभाजनलाई स्थान दिन्छन् । तिनीहरूले खुलमखुल्ला विभाजनलाई प्रचार गर्छन् । अर्को हातमा, ख्रीष्टको सुसमाचारले एकता, एउटै भाव र शान्तलाई स्थान दिन्छन् । १ कोरिन्थी १ र १२ अध्यायलाई पढ्नुहोस् । त्यसपछि यूहन्ना १७ अध्यायलाई पढ्नुहोस्, जहाँ प्रभुले प्रेरितहरू र तिनीहरूद्वारा सिकाएका कुरालाई विश्वास गर्ने मानिसहरू पनि एक होओ भनेर प्रार्थना गर्नुभयो ।

(७) अन्त्यमा, याद गर्नुहोस् यी अरू सुसमाचारहरूले बचाउँदैनन् । त्यसको सट्टामा जसले यस्तो प्रचार गर्छ र जसले यस्तो प्रचार स्वीकार गर्छ तिनीहरू दुवै नष्ट हुनेछन् । ख्रीष्टको शुद्ध सुसमाचारमा मात्र बचाउने शक्ति छ (रोमी १:१६,१७) ।

गलत कुराहरूको सिकाई र प्रचारले विभाजन ल्याउँछ । यसकारण पावल चेतावनी दिन्छन्, “भाइ हो, म तिमीहरूलाई आग्रहपूर्वक विन्ति गर्दछु, कि तिमीहरूलाई सिकाइएको धर्म सिद्धान्तको विरुद्धमा फुट र बाधा-विघन सृष्टि गर्नेहरूलाई नजर राख, र तिनीहरूबाट अलग्गै बस् । किनभने यस्ताहरूले ख्रीष्ट हाम्रा प्रभुको निम्ति होइन्, तर आफ्नै पेटको निम्ति सेवा गर्दछन्, तिनीहरूको मिठो-मिठो बोली र कुराले सीधा साधाहरूका हृदयलाई धोखा दिन्छन् (रोमी १६:१७,१८) । यी पदहरू अनुसार त्यस्ता प्रकारका प्रचारकहरूलाई चिनेर तिनीहरूलाई इन्कार गर्नुपर्छ । यूहन्ना लेख्दछन्, “ख्रीष्टको सिद्धान्तमा स्थिर नवसेर त्यसको सीमादेखि बाहिर जाने मानिससँग परमेश्वर हुनुहुन्न, तर यस सिद्धान्तमा स्थिर रहनेसँग पिता र पुत्र दुवै हुनुहुन्छ । यदि कोही तिमीकहाँ आएर यो सिद्धान्त ल्याएन भने त्यसलाई घरमा स्वागत नगर्नु । त्यसलाई अभिवादन पनि नगर्नु । किनकि त्यसलाई अभिवादन गर्ने त त्यसका दुष्ट कामहरूमा सहभागी हुन्छ” (२ यूहन्ना ९-११) । त्यसपछि ख्रीष्टले चेतावनी दिनुभयो,

“यस पुस्तकको अगमवाणीका वचन सुन्ने हरेक मानिसलाई म चेतावनी दिन्छु; यदि कसैले तिनमा श्रथ्यो भने यस पुस्तकमा लेखिएका विपत्तिहरू परमेश्वरले त्यसमाथि थपिदिनुहुनेछ । अनि कसैले यस अगमवाणीको पुस्तकका वचनबाट केही घटायो भने, यस पुस्तकमा लेखिएका जीवनको वृक्ष र पवित्र शहरबाट त्यसले पाउने हिस्सा परमेश्वरले त्यसबाट खोस्नुहुनेछ” (प्रकाश २२:१८,१९) ।

जसले भिन्नै सुसमाचारहरू प्रचार गर्छन्, तिनीहरूको सिकाइमा इमान्दार र सोभो हुन्छन् । तिनीहरूले सामान्यरूपमा छुलेको हो, तर तिनीहरूले गलत सिकाइरहेका छन् भन्ने तथ्य चाहिँ हट्टै ननु र यसकारण यसैको निम्ति तिनीहरूले परमेश्वरको सामु जवाफदेही हुनुपर्छ । अरू इमान्दार र सोभो छैनन् । यो विशेषगरी ज्यालादारी काम गर्नेहरूमा सत्य हुन्छन् । उ अरूको आत्मामा चासो दिदैनन्, प्रचार गर्नु भनेको आफ्नो जीवन चलाउने माध्यम मात्र हो भनी सोच्छन् । उसले के प्रचार गर्छन् त्यसको मतलब हुँदैनन्, जवसम्म उसले प्रचार गरिरहन्छ, तवसम्म उसले तलव पाइरहन्छ । यस्तो कुनै घटनाहरूमा तिनीहरूबाट धोखा नखाओस् ।

सम्प्रदायजगतका मानिसहरू आज एकताको निम्ति निकै बृहत तरीकाबाट कुराकानी गरिरहेका छन् । यस्तो भएता पनि तिनीहरूले धेरै-धेरै विभाजन गरिरहेका छन् । यदि उनीहरूले साँच्चै एकता चाहन्छन् भने, तिनीहरू सबै बाइबलमा फर्केर जानुपर्छ । अनि मात्र एउटै सुसमाचार प्रचार गरेको हुन्छ, जसको परिणामले एकता आउँछ । यो निकै सामान्य हो ।

पाठ - तेह्र सुसमाचारका अवरोध

जसले सुसमाचार प्रचार गर्छन्, तिनीहरू सुसमाचारद्वारा नै जीउनु भन्ने तथ्यलाई छलफल गर्छौ । पावलले यसो भन्दछ, “यदि अरूहरूले तिमीहरूमाथि यस मुनासित हकको दावी गर्छन् भने के हाम्रो अझ बढी हक छैन? तापनि हामीले त यस हकको प्रयोग गरेका छैनौ, तर, ख्रीष्टको सुसमाचारमा बाधा नपारौ भनेर बरू हामी सबै कुरा सहन्छौ” (१ कोरिन्थी ९:१२) । उनले सुसमाचारलाई अवरोध नगरेता पनि उनी यो तथ्यमा निश्चय नै होशियार छन कि उनलाई वा अरू जसले वचन प्रचार गर्छन् तिनीहरूको निम्ति सम्भव थियो । आज पनि यो त्यस्तै सत्य छन् । स्वभाविक रूपले जसले गलत प्रचार गर्छन् र गलतलाई स्थान दिन्छन् तिनीहरू नै ख्रीष्टको सुसमाचारमा बढी बाधा पुऱ्याउनेहरू हुन्छन् । यदि यो सत्य होइनन् भने यसले ताढा पुऱ्याउने परिणामको वारेमा सोच्नुहोस् । शायद मण्डलीका सदस्यहरू आफैलाई यसले धेरै नोक्सानी पुऱ्याउँछ । आउनुहोस् ख्रीष्टको सुसमाचारलाई अवरोध पुऱ्याउन सक्ने केही त्यस्ता मार्गहरूको वारेमा सोचौ :-

(१) जव हामीले अरू मानिसहरूलाई प्रचार गर्दैनौ र सिकाउँदैनौ तव हामीले ख्रीष्टको प्रचारमा बाधा दिन्छौ । सुसमाचार सबैको निम्ति हो । यो सबैलाई प्रचार गर्नु पर्छ । हाम्रा संगी मानिसहरू कहाँ यो लिएर जान प्रभुले हामीलाई आज्ञा गर्नुभएको छ (मर्कूस १६:१५,१६) । यसलाई हामीले दुईवटा तरीकाबाट गर्न सक्छौ । मुखको वचनद्वारा सिकाएर र हामी त्यसै अनुसार जीएर अरूलाई प्रचार गर्न सक्छौ । हामी सबैले यी दुईवटाबाट केही गर्नुपर्छ तर धेरैले कुनै पनि गर्दैनन् । यसको अर्थ जव हामीले अरू मानिसकहाँ सुसमाचार लिएर जाँदैनौ, त्यतिबेला हामीले सुसमाचारको उन्नतिलाई बाधा दिइरहेका हुन्छौ । यो पाप हो ।

(२) जव हामी आराधनामा भेला हुँदैनौ, हामीले सुसमाचारलाई अवरोध

गराइरहेका हुन्छौ । यो कसरी हुन्छ? यो साधारण छ । जव हामी आराधनामा उपस्थित हुँदैनौ, हामी आफैले आफैलाई प्रभुमा आराधना गर्न मात्र असफल हुँदैनौ । हामीले आत्मिक भोजन पनि प्राप्त गर्न चुकिरहेका हुन्छौ जुन हामीले प्रभुबाट पाउनु पर्छ । यसको साथसाथै हामीले अरू मानिसहरूको निम्ति सही उदाहरण दिन सक्दैनौ । मुखको शब्दहरू र उदाहरणहरूद्वारा सुसमाचार आराधनामा भेला हुने मानिसहरूलाई सिकाउने मौकालाई प्रयोग गरी लाभ उठाउनु पर्छ । यसरी हिब्रू लेखकले हौसला दिन्छन्, “हामीले दृढ स्वीकार गरेको आशालाई दोधार नभईकन दहिलोसँग थाभिराखौ, किनकि जसले प्रतिज्ञा गर्नुभयो, उहाँ विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ । हामी एउटाले अर्कालाई प्रेम र असल कामको निम्ति कसरी उत्साहित गराउने त्यस कुरामाथि विचार गरौं । कति जनाको सङ्गतीमा नजाने बानी हुन्छ, तर हामीचाहिँ एकसाथ भेला हुन नछोडौं । तर प्रभुको दिन नजिक आइरहेको तिमिहरूले देखेका हुनाले एउटाले अर्कालाई भन प्रोत्साहन देओ” (हिब्रू १०:२३-२७) ।

(३) हामी खीष्टयान भएर आत्मिक बृद्धि विकास हुन सकेनौ भने हामीले सुसमाचारलाई अवरोध गरिरहेका हुन्छौ । यदि हामी आत्मिकरूपमा कमजोर छौ भने अरू मानिसहरूकहाँ गएर सिकाउनुको सट्टा अरूले आएर हामीलाई सिकाउने गर्छ । यही कुरा यर्थाथ रूपमा हिब्रू लेखकले भन्दछ, “किनकि यतिको समयसम्म त तिमिहरू शिक्षक भइसक्नुपर्दथ्यो, तर अबै पनि तिमिहरूलाई कसैले परमेश्वरका वचनको आधारभूत शिक्षाहरू सिकाउनु परेको छ । तिमिहरूलाई खँदिलो भोजन होइन्, तर दुध चाहिन्छ । दुध मात्र खाएर बाँच्ने मानिसचाहिँ धार्मिकताको वचनमा निपूर्ण हुँदैन, किनकि त्यो बालकै हुन्छ । खँदिलो भोजन त परिपक्व मानिसहरूका निम्ति हो । यिनीहरूको मानसिक शक्ति निरन्तर अभ्यासद्वारा असल र खराव छुट्टयाउन सक्ने भएको हुन्छ” (हिब्रू ५:१२-१४) ।

(४) हामी जस्तो तवरले जीउनुपर्ने थियो त्यसरी नजिएर प्रभुको सुसमाचारलाई बाधा दिइरहेका हुन्छौ । यसरी हामीले प्रभुको नामलाई अपमान र शर्ममा पारिरहेका हुन्छौ । संसारले हामीमाथि गिल्लाको औला ठहर्‍याउँछन् । यदि यसले

ख्रीष्टियानिटीलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् भने म त्यस्तो हिस्सा बन्न चाहन्न भन्ने गर्छन् । अरू पछ्याउने मानिसहरूको निमित्त हामी खराब उदाहरण बनिरहेका हुन्छौ । यसले हामी सबैलाई चोट पुऱ्याउँछ । हामीले ख्रीष्टियान नामलाई मात्र अंगालेको होस् भनी प्रभु चाहनुहुन्छ, तर साँचो रूपमा ख्रीष्टियान भएको चाहनुहुन्छ । उहाँको नामद्वारा उहाँलाई महिमा गर्ने काम गरेको उहाँ चाहनु हुन्छ । पावलको वचनलाई सुनौ, “काम वा कुरामा जे-जे गछौ, सबै कुरा उहाँद्वारा नै परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाउँदै प्रभु येशूको नाउँमा गर” (कलस्सी ३:१७) । पत्रुसले होसला दिन्छन्, “यदि ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू निन्दित भयौ भने तिमीहरू धन्यका हो । किनभने महिमाका र परमेश्वरका आत्मा तिमीहरूमाथि रहनुहुन्छ । तर तिमीहरूमध्ये कसैले पनि हत्यारा वा चोर, वा खराबी गर्ने वा अर्काको कुरामा हात हाल्नेले भै दुःख भोग्दछ भनेता उसले लाज नमानोस्, तर त्यही नाउँमा उसले परमेश्वरलाई महिमा दिओस् । किनभने न्याय परमेश्वरकै परिवारबाट शुरू हुने समय आएको छ, र यदि यो हामीबाट शुरू हुन्छ भनेता परमेश्वरको सुसमाचार नमान्नेहरूको अन्त्य कस्तो होला? अनि, यदि धर्मी जनको उद्धार कठिनसंग हुन्छ भने अधर्मी र पापीको गति के हुने? यसकारण परमेश्वरको इच्छा बमोजिम दुःख भोग्नेहरूले भलाइ गरून र तिनीहरूले आफ्ना आत्मा विश्वासयोग्य सृष्टिकर्ताकहाँ सम्पून” (१ पत्रुस ४:१४-१९) ।

- (५) हाम्रो जिम्मेवारी र कर्तव्यहरूलाई सामान्यरूपमा वेवास्ता गरेर हामीले प्रभुको कामलाई अवरोध गरेका हुन्छौ । मण्डलीका सबै सदस्यहरू खराब वा अनैतिकताले भरिएको हुँदैनन् । तिनीहरूले जानाजानी वा उद्देश्यले नै कुनै त्यस्तो खराब वा गलत गर्दैनन् । तिनीहरू धेरै राम्रा मानिस हो भनी अरूहरूले भन्ने गर्छन् । तर तिनीहरूको कमजोरी भनेको तिनीहरूले गर्न सक्ने धेरै काम कुराहरू देखी सामान्यरूपमा पछि हट्छन् र वेवास्ता गर्छन् । तर वेवास्ता गर्नु असफल हुनु, वास्ता नगर्नु खतरा हुन सक्छन् । हाम्रो दैनिक जीवनमा यो सत्य हो । त्यस्तै गरी हाम्रो आत्मिक जीवनमा पनि यो सही नै छन् । याकूब भन्दछ, “वचन पालन गर्ने होओ, र सुन्ने मात्र भएर आफैलाई धोखा नदेओ” (याकूब १:२२) । अन्तमा हामी पढ्छौ, “यसकारण जे सुनेका छौ त्यसमाथि हामीले अझ बढी ध्यान

दिनुपर्छ, नत्रता हामी त्यसबाट बहकिएर जानेछौ । यदि स्वर्गदूतहरूले घोषणा गरेको सन्देश अटल रह्यौ भने, र हरेक अपराध र अनाज्ञाकारीताको निम्ति उचित दण्ड दिइयो भने, अब हामीले यति महान मुक्तिको वास्ता राखेनौ भने हामी कसरी उम्कौला? यो मुक्ति सर्वप्रथम प्रभुबाटै घोषणा गरिएको थियो, र उहाँको वचन सुन्नेहरूद्वारा हाम्रा निम्ति पक्का सावित गरियो” (हिब्रू २:१-३) ।

- (६) हामीले हाम्रो भेटी नदिएर हामी सुसमाचारमा बाधक भइरहेका हुन्छौ । सुसमाचार अरू मानिसहरूकहाँ लिएर जाने र असाहयहरूलाई सहायता गर्ने कामको निमित्त सदस्यहरूले दिएको भेटीमा नै मण्डली निर्भर हुन्छन् । तर मानिलिनुहोस् हामी भेटी दिंदैनौ । यसको मतलव यो होइन कि मण्डलीले आफ्नो काम लिएर जान सक्दैनन् किनभने अरू विश्वासीहरूले दिन्छन् । तै पनि, यस्तो अवस्थामा मण्डलीको कामहरू सिमित हुन्छन् । यसैकारणले गर्दा जब हामी दिंदैनौ, तब परमेश्वरलाई हामीले लुटिरहेका हुन्छौ वा परमेश्वरलाई हामी सिमित बनाइरहेका हुन्छौ भनी बाइबलले भन्दछ । हामीले धेरै दियो भने हामीले धेरै काम गर्न सक्छौ जसद्वारा परमेश्वरलाई पनि धेरै गर्न सक्ने बनाइरहेका हुन्छौ । यसकारण पावलले हौसला दिन्छन्, “प्रत्येक हप्ताको पहिलो दिन तिमीहरू हरेकले आ- आफ्नो कमाइअनुसार केही धन छुट्टयाएर जम्मा गर्दै राख्नु, ताकि म आँउदा भेटी संग्रह गर्नु नपरोस” (१ कोरिन्थी १६:२) । आउनुहोस्, यदि हामीले जसरी दिनुपर्ने हो त्यसरी दिन असफल भयौ भने त्यसको परिणाममा कसैले सुसमाचार सुन्ने मौका पाउँदैन वा आवश्यक परेको व्यक्तिहरूमा सुसमाचार पुग्दैनन् । यसकारण यो गम्भीर विषय हो । हाम्रो आत्माका साथै अरू धेरै आत्माहरूको सम्लग्नताको साथै विभिन्न भौतिक कल्याणकारी कामहरू हुन्छन् भन्ने कुरालाई महसुस गर्नुपर्छ ।

यसकारण हामी ताढाका कुराहरू हेरेर संसारका धर्महरूलाई र सम्प्रदाय समुहहरूलाई दोष दिन्छौ । हाम्रो आफ्नै असफलताको कारणले सुसमाचार संसारमा पुगेका छैनन्, धेरै जसो दोषहरू हाम्रो आफ्नै खुट्टामा आउँछन् । यो निश्चय नै सत्य हो कि यी धार्मिक संगठनहरूले नयाँ नियमको शुद्ध खीष्टियानिटीलाई फैलाउन अवरोध गर्न सक्छ । तर हामीले कहिल्यै

खीष्टको सुसमाचार

पनि बिर्सनुहुँदैन कि परमेश्वरले हामीबाट जे गरेको चाहनुहुन्छ हामीले त्यही नै गर्नुपर्छ । प्रभुको इच्छा पुरा गर्नको निम्ति कुनै पनि बाहिरका शक्तिहरूले बाधा पुऱ्याउन सक्दैनन् । सारा संसारमा सुसमाचार लिएर जानु पर्छ । तर प्रायजसो हाम्रै कमजोरीहरू, हाम्रै असफलताहरू, विश्वासको कमजोरीहरू, हाम्रै पापहरू र संसारका धेरै कुराहरू हाम्रो हृदय र जीवनमा राखिराख्छौं यी कुराहरू थामिराख्दा हामी पछाडि खिचिरहेका हुन्छौं ।

विश्वास, प्रेम, हौसला, साहस र सत्यतामा खडा हुन निश्चयता होस् । यी कुराहरूलाई दैनिक जीवनमा जिउन सकौं र यी कुराहरूलाई हराइरहेका र आत्मामा मरिरहेका संसारमा लिएर जान परमेश्वरले हामीलाई सहायता गर्नु । नत्र भने हामी पनि सुसमाचारको बाधक भएर अन्त्य गरिरहेका हुन्छौं । हामीले सुसमाचारलाई माथि उचालिरहेको हुनै पर्छ ।

-०-

स्त्रीको सुरक्षाकार